

XXIII

23rd

**ŁÓDZKIE
SPOTKANIA
BALETOWE**

Lodz Ballet Festival

2015

Cyfrowe Muzeum Teatru Wielkiego w Łodzi

Teatr Wielki
w Łodzi

WOJCIECH NOWICKI
dyrektor naczelny

XXIII

23rd

**ŁÓDZKIE
SPOTKANIA
BALETOWE**

Lodz Ballet Festival

9-31 maja 2015

Teatr Wielki
w Łodzi

patronat

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO**
Witold Stępień

Drodzy Widzowie,

nadszedł czas Łódzkich Spotkań Baletowych, jednego z najważniejszych akcentów w dziejach artystycznych Teatru Wielkiego w Łodzi – jednostki kultury Samorządu Województwa Łódzkiego. To wydarzenie, które co dwa lata jest świętem dla miłośników tańca klasycznego, jak i różnorodnych nurtów tańca współczesnego. Za zaszczyt poczytuję sobie możliwość patronowania tej największej i najbardziej prestiżowej imprezie baletowej w Polsce.

Jestem przekonany, że i w tym roku doświadczymy wyjątkowości baletowych prezentacji – począwszy od premierowego przedstawienia baletu Łódzkiego Teatru Wielkiego, spektaklu Giorgia Madii „Chopin wymarzony” po wieńczący tegoroczne Spotkania występ zespołu baletowego Teatro alla Scala. Z towarzyszącym pożegnaniem wielkich gwiazd wzruszeniem oglądać będziemy polską prapremierę „Life in Progress”, będącą zakończeniem kariery francuskiej primabaleriny Sylvie Guillem. Należyne zainteresowanie wzbudzi zapewne powrót – obecnie także w roli choreografa – do Teatru Wielkiego w Łodzi jego byłego pierwszego solisty Stawomira Woźniaka.

Amerykańska tancerka i choreograf Twyla Tharp uważa, że „taniec jest jak napad na bank – liczy się każda sekunda”. Chłómy więc każdy spektakl, każdy akt, każdą chwilę wszystkim zmysłami, by niczego z XXIII Łódzkich Spotkań Baletowych nie uronić.

Włodzisław Stepień

Marshal of the Łódź Region

Dear Ladies and Gentlemen,

The Łódź Ballet Festival is about to begin. It is one of the most important events in the history of the Łódź Grand Theater, a cultural institution of Łódź Province Self-Government. Once every two years we are able to take part in this holiday for all fans of classical ballet and various forms of modern dance. I am honored to be a patron of this biggest and most prestigious ballet event in Poland.

I am sure that we will have a chance to admire extraordinary ballet shows this year, such as the premiere of Giorgio Madia's "Chopin imaginaire", which opens the festival, or the performance presented by Teatro alla Scala, which will close the event. We will surely be moved by the Polish premiere of Life in Progress, a part of the last tour in the career of a French prima ballerina, Sylvie Guillem. It will also be interesting to see Stawomir Woźniak, a former first soloist of the Łódź Grand Theater, who will return to Łódź as a choreographer.

Twyla Tharp, an American dancer and choreographer, once said that „dancing is like a bank robbery – every second counts”. Let us take in every show, each act and each moment with all our senses, so that we do not miss out on anything during the Łódź Ballet Festival.

Włodzisław Stepień

Marshal of the Łódź Region

ROZSTANIA I POWROTY OD KLASYKI PO WSPÓŁCZESNOŚĆ

DEPARTURES AND RETURNS FROM CLASSIC TO CONTEMPORARY

Międzynarodową część XXIII Łódzkich Spotkań Baletowych rozpocznie występ wielkiej baleriny francuskiej Sylvie Guillem, którą łódzka publiczność miała już okazję podziwiać przed kilkoma laty. Występ w Łodzi jest częścią jej wielkiego światowego tournée *Life in Progress*, które rozpoczęło się w Modenie 31 marca i będzie trwać do końca 2015 roku. Tournée to ma szczególny charakter, gdyż jest pożegnaniem artystki ze sceną. Sylvie postanowiła zakończyć swoją karierę artystyczną w pełni sił i w apogeum sławy, decydując się na występy głównie w tych miastach na świecie, które ją już podejmowały. Publiczność w Łodzi będzie miała okazję obejrzenia popisu artystki przed premierą tego programu w Londynie.

Na program jej występu złożą się trzy układy choreograficzne stworzone specjalnie dla niej przez najwybitniejszych żyjących choreografów: Matsa Eka, Russella Maliphanta i Akrama Khana. Sylvie zatańczy 2 sola i *pas de deux* z Emanuela Montanari, solistką mediolańskiej La Scali. Dopelnieniem wieczoru będzie *Duo* Billy'ego Forsythe'a odtworzone dla dwóch tancerzy z jego zespołu. Artystka, zapraszając do swojego programu tych dwóch tancerzy, chciała w ten sposób wyrazić swoje podziękowanie Forsythe'owi, który odegrał w jej karierze bardzo dużą rolę. W trakcie solo *teehne*, stworzonego przez Akrama Khana, na scenie towarzyszyć będą Sylvie trzej muzycy.

Przez cały wiek XIX, w którym nastąpił wspaniały rozwój baletu klasycznego, tancerz-

The international part of the Łódź Ballet Festival will be opened by a performance of Sylvie Guillem, a great French ballerina, whom the Łódź audience could already admire a few years ago. The show in Łódź will be a part of her world tour entitled *Life in Progress*, which will start on the 31st of March in Modena and will last till the end of 2015. It is the artist's farewell tour, so her visit in Łódź will be a very special one. Sylvie decided to end her artistic career while she is still in a great shape and at the peak of fame. She decided to visit mainly those cities, in which she has already performed before. The Łódź audience will be able to see the show even before its presentation in London.

During the show Sylvie Guillem will present three choreographies created especially for her by the most prominent living choreographers: Mats Ek, Russell Maliphant and Akram Khan. Sylvie will dance, 2 solos and a *pas de deux* with Emanuela Montanari, a soloist of La Scala, Milan. Another element of the evening will be Billy Forsythe's *Duo*, recreated for two dancers from his company. Guillem wanted to invite them to take part in the tour in order to thank Forsythe for playing such an important role in her career. During solo *teehne* choreographed by Akram Khan, Sylvie will be accompanied by three musicians on stage.

During the whole 19th century, a time when classical ballet developed greatly, male dancer was merely an addition to a female dancer. He

mężczyzna był jedynie swego rodzaju dodatkiem dla baleriny. Podtrzymywał ją w tańcu, podnosił i zatrzymywał, gdy kończyła *grand manege en avant* oraz inne brawurowe wariacje. Pełnił funkcję służebną wobec baleriny, podkreślając jej grację, mimo że nazywano go w tym czasie *danseur noble*. Rola tancerza mężczyzny zaczęła się zmieniać w drugiej dekadzie ubiegłego wieku. Prekursorem tych zmian był najpierw wybitny tancerz Wacław Niżyński, a później także jego siostra Bronisława Niżyńska. Wacław Niżyński, znany ze swoich wspaniałych skoków, postanowił popisać się swoimi umiejętnościami w specjalnie dla niego stworzonym przez Michaiła Fokina *Duchu róży*. Partnerka na scenie była w tym przypadku jedynie obserwatorką, ponieważ najważniejszy był tancerz (tę choreografię będzie można obejrzeć na gali baletu La Scali). Wacław Niżyński jest choreografem stworzonego przez siebie i dla siebie *Popołudnia fauna*, które zobaczymy w ramach spektaklu *Men in Motion*. Tutaj również najważniejszy jest tancerz. Od momentu, w którym rola tancerza-mężczyzny przestała ograniczać się tylko do partnerowania balerinie, nastąpił początek ewolucji baletu klasycznego, którego apoteozą stały się neoklasyczne choreografie Maurice'a Bėjarta z lat 70. i 80. XX wieku.

Ivan Putrov, były pierwszy tancerz The Royal Ballet w Londynie, postanowił pokazać tę ewolucję i w roku 2012 pojawił się na scenie londyńskiego Sadler's Wells Theatre w spektaklu zatytułowanym *Men in Motion*. Sukces był tak wielki, że wkrótce potem spektakl powtórzono w English National Opera w Londynie oraz innych krajach Europy i Azji. Ivan Putrov i jego koledzy zaprezentują dzieła wielu choreografów, w tym m.in. M. Fokina, W. Niżyńskiego, M. Goeckego i M. Bourne'a, z którego słynnej choreografii *Swan Lake* zobaczymy *pas de deux* w wykonaniu dwóch tancerzy: księcia i... łabędzia.

W tym nietypowym spektaklu biorą udział soliści kilku renomowanych europejskich zespołów baletowych, m.in. z Londynu, Hamburga, Stuttgartu i Petersburga.

Po dwóch premierach – w Moskwie w Teatrze

held her during her dance, lifted her up and stopped her when she finished her grand manege en avant or other daring variations. He was somewhat a servant to the ballerina; he only highlighted her graciousness, even though he was called a danseur noble at the time. The male dancer's role started to change in the second decade of the last century. The precursor of this change was an outstanding dancer, Vaslav Nijinsky, and, later on, his sister Bronislava Nijinska. Nijinsky, famous for his exceptional jumps, decided to present his abilities in *Spectre de la Rose*, a show made especially for him by Mikhail Fokin. The female partner was only an observer here; the most important figure there was the male dancer. (This choreography will also be presented by the ballet of Teatro alla Scala.) V. Nijinsky also choreographed *Faun*, a production, which he created for himself and which we will have a chance to see during the *Men in Motion* show. Here, again, the male dancer is the most important one. Ever since the time when the role of a male dancer ceased to be only that of a ballerina's partner, classical ballet started to evolve. Maurice Bejart's neoclassical choreographies from the 1970s and the 1980s were an apotheosis of this trend.

Ivan Putrov, former principal of The Royal Ballet, London, decided to illustrate this evolution in 2012, when he appeared on the Sadler's Wells stage in a production entitled *Men in Motion*. It was a huge success; the show was later presented also at English National Opera in London and in other European and Asian countries. Ivan Putrov, along with his colleagues, will present in Łódź pieces created by many different choreographers, such as Fokin, Nijinsky and Goecke. We will also see a pas de deux from the famous *Swan Lake* choreographed by M. Bourne; it will be danced by two dancers – the Prince and... the swan.

This unique show features soloists from renowned European ballet companies – from London, Hamburg, Stuttgart or St. Petersburg. Ever since its first two openings (in Bolshoi Theater Moscow in 1877 and in St. Petersburg

Bolszoi w 1877 i w Petersburgu w 1895, w choreografii M. Petipa i L. Iwanowa z niezrównaną muzyką Piotra Czajkowskiego – *Jezioro łabędzie* od momentu swojego powstania inspirowa wyobraźnię choreografów do jego nowego odczytania.

Ten najbardziej znany balet klasyczny był wielokrotnie poddawany próbom psychologicznym, stylistycznym i historycznym interpretacji, toteż mogłoby się wydawać, że już nikt niczego nowego nie wprowadzi do nieśmiertelnej historii miłości księcia i Odetty zaklętej w łabędzia, miłości zniszczonej przez złego Zygryda. Treścią baletu jest konflikt dobra ze złem uosobiony tragicznym uczuciem dwojga bohaterów.

Jean-Christophe Maillot, dyrektor słynnego Les Ballets de Monte Carlo i twórca *Lac* czyli *Jeziora*, postanowił przedstawić konflikt dobra ze złem w postaci dramatu matczynej miłości i ambicji wobec syna.

Przedstawienie rozpoczyna się od chwili wprowadzenia wybranki księżęcego serca – pierwszej dziecięcej miłości księcia do swojej rówieśnicy – uznanej przez jego matkę za niegodną miłości jej syna. Ten dramatyczny wątek, zgodnie z intencją autora libretta i koncepcją choreografa, prowadzi jak zwykle do tragicznego końca.

Lac w choreografii J.Ch. Maillota od momentu powstania w 2011 roku święci triumfy na scenach całego świata. Ostatnie wielkie tournée miało miejsce w Chinach, Korei i na Tajwanie. Jestem wdzięczny dyrekcji zespołu za to, że mimo napiętych terminów w kalendarzu występów znalazło się miejsce na publiczny popis w Łodzi. Będzie to pierwszy występ tego znakomitego zespołu w ramach łódzkich Spotkań. Warto tu wspomnieć, że dzieje Baletu Monte Carlo sięgają początków XX wieku, kiedy to wielki rosyjski impresario Siergiej Diaghilew założył Les Ballets Russes de Monte Carlo. Jego pracę kontynuował markiz de Cuevas, a w latach 50. patronat nad zespołem objęła Grace Kelly – księżna Monaco. Honorową patronką zespołu jest dzisiaj jej córka Karolina.

Wielką niespodzianką i przyjemnością dla

in 1895, where it was choreographed by M. Petipa and L. Ivanov, with the unique music of Pyotr Tchaikovsky) *Swan Lake* has inspired numerous choreographers. They reinterpreted this most famous classical ballet psychologically, stylistically and historically. It would seem that nothing new can be introduced to the immortal story of the Prince and Odette turned into a swan, whose love is destroyed by the evil Siegfried. The ballet shows a story of a conflict between the good and evil, symbolized by their tragic feeling.

Jean-Christophe Maillot, the director of the famous Monte-Carlo Ballet and the creator of LAC decided to depict the conflict between the good and evil symbolized by a clash of maternal love and ambitious plans she has for her son. At the beginning of the show the Prince's beloved, his first love, is abducted. The mother does not accept the son's choice, believing his chosen one is unworthy of him. This dramatic plot ends tragically, accordingly with the librettist's and choreographer's intent.

Swan Lake choreographed by J.Ch. Maillot has been a great success all over the world since its opening in 2011. Most recently the company had a big tour in China, Korea and Taiwan. I am grateful to the company's management that, despite their very tight schedule, they will give a performance in Łódź. It will be the first time they have performed at the Łódź Ballet Festival. It is worth mentioning that the beginnings of the Monte-Carlo Ballet are dated back to the beginning of the 20th century, when a great Russian impresario, Sergei Diaghilev, founded Les Ballets Russes de Monte Carlo. His work was later continued by Marquis de Cuevas. In the 1950s Princess Grace Kelly took patronage over the company. Today her daughter Caroline is its honorary patron.

The festival audience will have an opportunity to meet with Sławomir Woźniak, who is coming to Łódź with his American company, Phoenix Ballet. After his successful solo career in Łódź and in Polish National Opera, Sławomir Woźniak, winner of many interna-

łódzkiej publiczności będzie spotkanie z dawnym solistą baletu łódzkiego Teatru Wielkiego – Sławomirem Woźniakiem, który przyjeżdża ze swoim amerykańskim zespołem Phoenix Ballet. Po bardzo udanej karierze solisty w Łodzi, a następnie w Teatrze Wielkim w Warszawie, Sławomir Woźniak – laureat wielu międzynarodowych nagród – wyjechał do Stanów Zjednoczonych i zajął się pedagogiką oraz choreografią. Od 2007 był dyrektorem artystycznym ośrodka Ballet & Friends w Phoenix w Arizonie, który dzięki jego staraniom przekształcił się w 2014 roku w zawodowy zespół baletowy Phoenix Ballet. Występ zespołu w Łodzi będzie jego debiutem w Europie, po sukcesach odniesionych w Stanach Zjednoczonych, Chinach i Brazylia.

Program *Rising*, przygotowany specjalnie na XXIII Łódzkie Spotkania Baletowe, składa się z czterech choreografii: *Only love...* Sławomira Woźniaka, *The Awakening* Ricky'ego Palomina, *Solstice* Francisca Gelli i *The String of Thoughts* Alberta Blaise'a Cattafiego. Będzie to również pierwsze zetknięcie publiczności polskiej z pracami tych choreografów.

XXIII Łódzkie Spotkania Baletowe zakończy gala baletu mediolańskiej La Scali z towarzyszeniem orkiestry Teatru Wielkiego w Łodzi. Ten znakomity zespół o ponad 300-letniej tradycji, kierowany od kilku lat przez byłego solistę Teatru Maryjskiego w Sankt Petersburgu Makara Vazijewa, przedstawi program w najlepszym stylu gali baletowych, jakie znamy z dawnych lat. Gwiazdy, soliści i *corps de balet* zaprezentują układy choreograficzne takich znakomych choreografów, jak m.in. Michaił Fokin, Agrypina Waganowa, Marius Petipa, Wiktor Gzowski, Roland Petit oraz Kenneth MacMillan.

Makhar Vaziev ułożył program gali w taki sposób, żeby publiczność mogła zapoznać się nie tylko z fragmentami znanych baletów, jak np. *Korsarz*, *Giselle*, *Historia Manon* czy *Don Kichot*, ale również z *pas de deux* i solówkami stworzonymi dla największych balerin, jak np. *Śmierć łabędzia* Fokina, którą zatańczy wschodząca gwiazda baletu – Nicoletta

tional awards, moved to the United States and took up choreography and teaching. He was the artistic director of the Ballet & Friends artistic center in Phoenix, Arizona since 2007. Thanks to his endeavors it was transformed into a professional ballet company called Phoenix Ballet in 2014. The performance in Łódź will be their European debut. They already performed in the United States, China and Brazil, everywhere with great success.

Rising is a piece prepared especially for the 23rd Łódź Ballet Festival. It consists of four choreographies: Sławomir Woźniak's *Only Love*, Ricky Palomino's *The Awakening*, Francisco Gella's *Solstice* and Albert Blaise Cattafi's *String of Thoughts*. It will be the first time the audience in Łódź will ever see the works of these choreographers.

The 23rd Łódź Ballet Festival will close with a *Gala* of La Scala's ballet accompanied by the orchestra of the Łódź Grand Theater. This famous 300-year-old ballet company is managed by a former solo dancer of Mariinsky Theater in St. Petersburg, Makhar Vaziev. They will present a program, which will remind us of some grand ballet galas that we could admire many times in the past. The stars, soloists and *corps-de-ballet* will dance in pieces choreographed by such prominent artists as M. Fokin, A. Vaganova, M. Petipa, P. Gzowski, V. Gsovsky, R. Petit and K. Mac Millan.

Program of the gala has been formed by Makhar Vaziev in a way that would make it possible for the audience to see fragments of well-known ballets, such as *Le Corsaire*, *Giselle*, *L'histoire de Manon* or *Don Quixote*, but also *pas de deux* and solos created for the greatest ballerinas, like Fokin's *The Dying Swan*. The latter will be performed by a rising star of the ballet, the young Nicoletta Manni. Her performance will be a proper ending for the festival opened by the great Sylvie Guillem, who is ending her wonderful career. Ms. Manni is very likely to have a similarly successful international career herself.

Manni. Jej występ będzie klamrą spinającą Spotkania. Po występie schodzącej ze sceny wielkiej Sylvie Guillem zobaczymy tancerkę, która spełnia wszelkie warunki, by doczekać się wspaniałej kariery na arenie międzynarodowej.

Życząc publiczności niezapomnianych wrażeń i wielkich emocji na spektaklach oglądanych w ramach XXIII Łódzkich Spotkań Baletowych pragnę podziękować dyrekcji Teatru Wielkiego w Łodzi za zaufanie, jakim mnie obdarzyła, powierzając mi przygotowanie programu. Z kolei władzom wojewódzkim dziękuję za wspieranie kontynuacji przedsięwzięcia, jakim jest jedyny w Polsce międzynarodowy festiwal baletowy.

Stanisław Bromilski

I hope that watching the shows presented during the 23rd Łódź Ballet Festival will be a wonderful experience for you, leaving you full of unforgettable impressions. I would like to thank the management of the Łódź Grand Theater for the confidence they had in me, asking me to form the program of the Łódź Ballet Festival. I would also like to thank the local authorities for their continuous support for the only international ballet festival in Poland.

Stanisław Bromilski

Stanisław Bromilski

W latach 1970-1985 pracował w Polskiej Agencji Artystycznej PAGART. Piętnaście lat ówczesnej działalności zalicza do najaktywniejszych w swojej działalności impresaryjnej. Zajmował się m.in. Warszawskimi Spotkaniami Teatralnymi, Warszawską Jesienią i przede wszystkim organizowaniem zagranicznych tournée polskich zespołów za granicą: od Australii do Peru. Ważnym polem jego działalności było również promowanie za granicą młodych polskich artystów, zajmujących się głównie muzyką klasyczną.

W roku 1985 objął stanowisko administratora Baletu XX Włoku Maurice'a Bėjarta w Brukseli, które sprawował do momentu przenosin zespołu do Lozanny. Po wyjeździe zespołu objął funkcję dyrektora handlowego Królewskiej Opery „La Monnaie” w Brukseli, z którą był związany zespół M. Bėjarta. Na tym stanowisku pracował do emerytury. Od 2011 roku pełni funkcję doradcy artystycznego Łódzkich Spotkań Baletowych. XXIII ŁSB są jego trzecimi, dla których zaproponował program artystyczny.

**TEATR WIELKI
W ŁODZI**

**CHOPIN WYMARZONY
CHOPIN IMAGINAIRE**

idea spektaklu, choreografia: Giorgio Madia

**9, 10, 12
maja 2015**

9, 10, 12 maja 2015

Teatr Wielki w Łodzi

CHOPIN WYMARZONY/CHOPIN IMAGINAIRE

idea spektaklu, choreografia: Giorgio Madia

muzyka: Fryderyk Chopin

scenografia: Cordelia Matthes

asystent choreografa: Adriana Mortelliti

asystent scenografa: Fabrice Serafino

fortepian: Piotr Kopczyński, Grzegorz Skrobiński

prapremiera: Staatstheater Cottbus, 2009

premiera: 9 maja 2015

o zespole

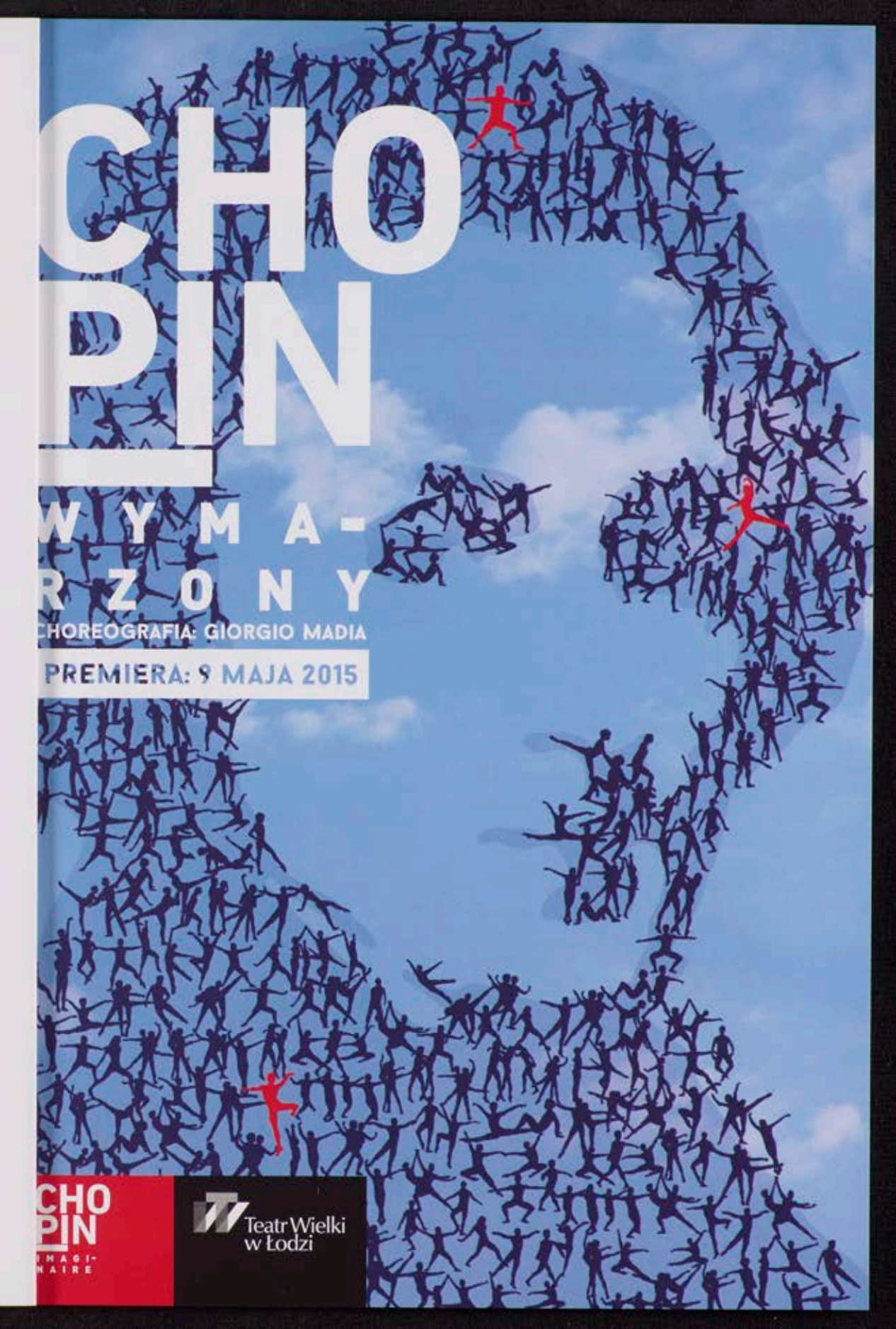
Balet Teatru Wielkiego w Łodzi kontynuuje tradycję zespołu Opery Łódzkiej, którego twórcą i znakomitym choreografem był Feliks Parnell, a pierwszym szefem – wybitny tancerz, pedagog i choreograf – Witold Borkowski. Ponad 40-letnią historię zespołu tworzą przede wszystkim dziesiątki znakomych premier baletów klasycznych i współczesnych, zrealizowanych przez najlepszych choreografów polskich (m.in. T. Kujawa, C. Drzewiecki, J. Makarowski, E. Wesołowski, E. Wychowska) i zagranicznych (m.in. E. Walter, G. Casado, K. Jooss, B. Ejfman, A. Fodor, L. Massine, G. Veredon, G. Madia). To również bogaty dorobek artystyczny wielu wybitnych tancerzy, którzy tworzyli tradycję zespołu. Wszechstronny rozwój zespołu baletowego na przestrzeni lat zapewniali nie tylko znakomici pedagodzy i choreografowie, ale także wielkie osobowości artystyczne nim kierujące. Teatr Wielki w Łodzi prezentował swoje spektakle na scenach niemal całej Europy podczas licznych tournée zagranicznych. Obecnie pod kierownictwem Dominika Muški liczy ponad 50 artystów i przygotowany jest do prezentacji zarówno klasyki baletowej, jak i realizacji wykorzystujących współczesne techniki tańca. Ostatnie dwie realizacje łódzkiego zespołu to pozycje klasyczne: *Oniegin* Piotra Czajkowskiego oraz *Don Kichot* A.L. Minkusa.

Każdy zna tę chwilę, gdy myśli się uwalniają – czy to podczas patrzenia na obraz, czy w trakcie słuchania muzyki, czy też we śnie – i tworzą własne, nowe, nierzadko dziwne światy. Te wytwory fantazji na styku rzeczywistości ze światem marzeń od zawsze fascynowały ludzkość i do dzisiaj są przedmiotem badań naukowych. Dla malarza René Magritte'a stały się nawet głównym motywem twórczości – w swoich obrazach próbował przedstawić ten tajemniczy proces poznawczy. Magritte wychodzi od bardzo prostych form i figur. Na jego obrazach można zobaczyć mężczyznę albo fajkę, jabłko, parasol... Sposób ich zestawienia tworzy jednak indywidualny, surrealistyczny świat, pozostawiając oglądającego z pytaniem, jak zamierza on te światy zdobyć. Ta idea kierowała mną, gdy zaczęłam słuchać muzyki Fryderyka Chopina. Każdy utwór inspirował mnie do stworzenia nowego obrazu, wyboru innego środka wyrazu, nieoczekiwane i zaskakujące. Raz podkreślona była wirtuozeria, innym razem – nastrój melancholii, ironia lub śmieszny zwrot, który wyczuwałam i który był początkiem krótkiej opowieści.

Oczywiście jest, że tancerze moich choreografii ze swoją energią w istotny sposób przyczynili się do budowania tych skojarzeń. Taniec to bezpośredni środek wyrazu, ruchy tancerzy zawsze są indywidualne, swoimi ciałami i gestami, które im przekazałam, wnoszą nowe elementy do gry. Pozostaje jeszcze publiczność: każdy ma własne fantazje i odczucia na temat spektaklu. Ale to tylko punkt wyjściowy. Chodzi o coś więcej niż tylko jednoznaczne przesłanie. W rozumieniu Magritte'a trzeba doświadczyć pewnej tajemnicy – tajemnicy choreografii, tancerzy i widzów.

Giorgio Madia

CHOPIN

WYMA-
RZONY

CHOREOGRAFIA: GIORGIO MADIA

PREMIERA: 9 MAJA 2015

CHOPIN
IMAGINAIRE

Teatr Wielki
w Łodzi

Giorgio Madia, choreografia

Choreograf, tancerz, pedagog. Urodził się w Mediolanie i tam w 1984 roku ukończył szkołę baletową przy Teatro alla Scala, również na tej scenie odbył się jego debiut. Później był kolejno: solistą w Baletcie XX Wieku Maurice'a Bějarta, solistą w Bějart Ballet Lausanne, solistą w Pennsylvania Ballet i Milwaukee Ballet. Podczas tournée po Europie, Azji, obu Amerykach i Australii występował w spektaklu zatytułowanym *Nurejew i przyjaciele*, gdzie tańczył między innymi w duecie z samym Rudolfem Nurejewem. W latach 1990-1992 był solistą San Francisco Ballet, następnie: pierwszym tancerzem Pennsylvania Ballet, pierwszym tancerzem Aterballetto i solistą Zurich Ballett. W roku 1997 zakończył karierę tancerza i został pedagogiem oraz baletmistrzem Balletto di Toscana. Później pełnił funkcje *maître de ballet* i asystenta choreografa w Berlin Ballett przy Komische Oper oraz dyrektora artystycznego baletu Teatru Wielkiego w Łodzi. Giorgio Madia zatańczył w ponad 90. baletach, współpracował z najznakomitszymi choreografami, takimi jak Merce Cunningham, Alicja Alonso, William Forsythe, Josef Russillo, Richard Tunner, Glen Tetley, David Bintley, Hans van Manen, Roland Petit. Prowadził także klasy mistrzowskie na uniwersytecie i w college'ach w Luizjanie i Kolorado, współpracował z Augsburg Theater Ballett, Portugal National Ballet, Spain National Ballet. Giorgio Madia stworzył wiele choreografii dla różnych zespołów. Są wśród nich: *Wesoła wdówka* dla Opery w Zurychu, *Stück* dla Zuercher Ballett, *Per un bacio*, zaprezentowana na Międzynarodowym Festiwalu Muzycznym na Elbie, *Bolero*, *Umierający tabędź* oraz *Giuseppe* (autorskie fragmenty) dla Teatru Wielkiego w Łodzi. Jest także twórcą przedstawień (reżyseria i choreografia): *Księżniczka czardasza*, *Giuditta*, *Hrabina Marica*, *Wesoła wdówka* i *Hrabia Luksemburg*. Z utworzonym przez siebie zespołem baletowym przy Volksoper w Wiedniu zrealizował z wielkim sukcesem dwa pełnospektaklowe balety: *Nudo* i *Alice*, w których ujawnił swój indywidualny styl choreograficzny, a z zespołem Volksoper w Wiedniu – swoje wersje operetek: *Boccaccio*, *Noc w Wenecji*, *Wiedeńska krew*. W 2006 roku zrealizował w Teatrze Wielkim w Łodzi własną wersję choreograficzną *Śpiącej królowej*, wyróżnioną Złotą Maską – nagrodą krytyków. Inne realizacje Giorgia Madii w Teatrze Wielkim w Łodzi to *Kopciuszek*, *Opowieści Hoffmanna*, *Dziadek do orzechów* i *Jeziro tabędzie*. Lista zrealizowanych przez Giorgia Madię spektakli jest długa. Obok największych pozycji baletu klasycznego znalazły się na niej pełnometrażowe spektakle oparte na autorskiej koncepcji twórcy, jak *Nudo*, *Kopciuszek*, *Kraina czarów Alicji* – spektakl inspirowany powieścią *Czarnoksiężnik z krainy Oz – Chopin wymarzony*, *Vienna Waltz Night* – hołd złożony Johannowi Straussowi, balet komiczny *Harlequin*, na motywach włoskiej *commedii dell'arte*, *La dolce Vita*, dla którego inspiracją był film Federico Felliniego i ostatni spektakl baletowy *Don Juan* do muzyki Glucka dla Staatsballett Berlin.

Cordelia Matthes, scenografia

Swoje zainteresowania plastyczne artystka rozwinęła zaraz po maturze w 1988 roku podejmując praktyki w pracowni scenograficznej Deutschen Staatsoper w Berlinie u profesora Wilfrieda Werza. W 1990 roku rozpoczęła studia scenografii i kostiumologii w Akademii Sztuk Pięknych w Berlinie i w Institut del Teatre w Barcelonie. Dyplom z wyróżnieniem uzyskała w 1997 roku, a następnie odbyła staż mistrzowski w berlińskiej Akademii Sztuk Pięknych. W latach 1992-1999 Cordelia Matthes była asystentką takich scenografów, jak m.in. Robert Wilson, Volker Pfüller, Peter Schubert w Staatsoper w Berlinie, Volksoper w Wiedniu i Teatro Comunale we Florencji. Swoje prace realizowała także w teatrach w Augsburgu, Lubece, Kassel i Bielefeld, a wśród wykonanych scenografii najważniejsze to: *Wesele Figara* Mozarta (Augsburg), *Gianni Schicchi* Pucciniego (Wiedeń), *Gasparone* Millöckera (Freiburg), *Fidelio* Beethovena (Hildesheim), *Rigoletto* Verdiego (Oldenburg), *Simon Boccanegra* Verdiego (Berlin), *Włoszka w Algierze* Rossiniego (Kassel) i *Joanna d'Arc na stosie* Honeggera (Kassel). Z Giorgo Madią zrealizowała w Volksoper w Wiedniu *Alice* z muzyką Nino Roty i w Kammeroper w Wiedniu – *Fats Waller* oraz *Kopciuszek* w Teatrze Wielkim w Łodzi.

obsada**1. Etiuda E-dur op. 10 nr 3**

Hannah Sofo, Monika Maciejewska-Potockas, Minori Nakayama, Julia Sadowska, Tomu Kawai, Arthur Stashak, Gintautas Potockas, Yukihiro Minamizawa, Marta Borczakowska, Ekaterina Kitaeva-Muško, Riho Okuno, Aleksandra Gryś, Witold Biegański, Wiktor Krakowiak-Chu, Jakub Józwick, Krzysztof Pabjańczyk

2. Preludium b-moll op. 28 nr 16

Tomu Kawai, Arthur Stashak, Gintautas Potockas, Yukihiro Minamizawa, Jan Łukasiewicz, Krzysztof Pabjańczyk, Mateusz Kublak, Federico Paris

3. Walc Des-dur op. 64 nr 1

Laura Korolczuk, Claudia Elvetico, Matylda Molińska, Bogumiła Solek

4. Walc F-dur op. 34 nr 3

Julia Sadowska, Bogumiła Solek, Minori Nakayama, Hannah Sofo, Arthur Stashak, Jakub Józwick, Lidie Boutefeux, Lidia Kolbus, Caroline Bulst, Aneta Kosmowska, Jan Łukasiewicz, Krzysztof Pabjańczyk

5. Bourrée G-dur

Arthur Stashak, Gintautas Potockas, Yukihiro Minamizawa, Tomu Kawai, Jan Łukasiewicz, Krzysztof Pabjańczyk

6. Bourrée A-dur

Arthur Stashak, Gintautas Potockas, Wojciech Domagała, Yukihiro Minamizawa

7. Fuga a-moll

Minori Nakayama, Matylda Molińska, Bogumiła Solek, Wojciech Domagała, Arthur Stashak, Yukihiro Minamizawa, Laura Korolczuk, Claudia Elvetico, Agnieszka Białous, Tomu Kawai, Mateusz Kublak, Ryo Takaya

8. Etiuda Ges-dur op. 10 nr 5

Ryo Takaya, Tomu Kawai, Mateusz Kublak

9. Walc As-dur (oeuvre posthume)

Minori Nakayama, Matylda Molińska, Bogumiła Solek, Wiktor Krakowiak-Chu, Wojciech Domagała, Jakub Józwick, Lydie Boutefeux, Lidia Kolbus, Caroline Bulst, Federico Paris, Mateusz Kublak, Krzysztof Pabjańczyk

10. Etiuda f-moll nr 1, Trois nouvelles études

Ryo Takaya, Hannah Sofo, Wiktor Krakowiak-Chu, Laura Korolczuk, Tomu Kawai, Matylda Molińska

11. Etiuda Ges-dur op. 25 nr 9

Laura Korolczuk, Minori Nakayama

12. Etiuda a-moll op. 10 nr 2

Julia Sadowska, Bogumiła Solek, Marta Borczakowska

13. Preludium a-moll op. 28 nr 2

Wojciech Domagała, Tomu Kawai, Ryo Takaya, Arthur Stashak, Gintautas Potockas, Yukihiro Minamizawa, Jan Łukasiewicz, Mateusz Kublak

14. Preludium h-moll op. 28 nr 6

Julia Sadowska, Arthur Stashak, Federico Paris, Claudia Elvetico, Walentyna Batrak, Yukihiro Minamizawa

15. Sonata b-moll op. 35, Marche funèbre

Arthur Stashak, Yukihiro Minamizawa, Claudia Elvetico, Bogumiła Solek, Jakub Józwick, Minori Nakayama, Laura Korolczuk

16. Fantazja Impromptu cis-moll op. 66

Matylda Molińska, Minori Nakayama, Walentyna Batrak

17. Nokturn e-moll op. posth. 72 nr 1 (oeuvre posthume)

Monika Maciejewska-Potockas, Gintautas Potockas, Walentyna Batrak, Jakub Józwick, Caroline Bulst, Wiktor Krakowiak-Chu

18. Preludium e-moll op. 28 nr 4

Arthur Stashak, Tomu Kawai, Yukihiro Minamizawa

19. Impromptu As-dur op. 29

Walentyna Batrak, Yukihiro Minamizawa, Matylda Molińska, Arthur Stashak, Hannah Sofo, Mateusz Kublak

20. Nokturn cis-moll (oeuvre posthume)

Agnieszka Białous, Witold Biegański, Minori Nakayama, Jan Łukasiewicz, Aneta Kosmowska, Tomu Kawai

21. Preludium B-dur op. 28 nr 21

Wiktor Krakowiak-Chu, Witold Biegański, Wojciech Domagała, Jan Łukasiewicz

22. Walc Ges-dur op. 70 nr 1

Matylda Molińska, Laura Korolczuk, Claudia Elvetico

23. Preludium G-dur op. 28 nr 3

Ryo Takaya, Tomu Kawai, Yukihiro Minamizawa

24. Preludium A-dur op. 28 nr 7

Hannah Sofo, Walentyna Batrak

25. Walc As-dur op. 42

Ryo Takaya, Tomu Kawai, Wojciech Domagała, Arthur Stashak

26. Preludium Fis-dur op. 28 nr 13

Walentyna Batrak, Agnieszka Białous, Claudia Elvetico, Laura Korolczuk, Ekaterina Kitaeva-Muško, Aleksandra Gryś, Riho Okuno, Marta Borczakowska

27. Etiuda h-moll op. 25 nr 10

Ryo Takaya, Tomu Kawai, Yukihiro Minamizawa

28. Preludium Des-dur op. 28 nr 15

wszyscy

**SYLVIE GUILLEM
SADLER'S WELLS LONDON**

LIFE IN PROGRESS

15, 16
maja 2015

**SADL
ERSW
ELLS**

15, 16 maja 2015

Sylvie Guillem

SYLVIE GUILLEM – LIFE IN PROGRESS

Produkcja Sadler's Wells, w koprodukcji z Les Nuits de Fourvière i Sylvie Guillem.

techne

choreografia: Akram Khan
muzyka: Alies Sluiter
wydanie Mushroom Music Publishing/BMG we współpracy z Prathapem Ramachandram i Grace Savage
światło: Lucy Carter
kostiumy: Kimie Nakano
kierownik prób: Jose Agudo
muzycy: Prathap Ramachandra, Grace Savage, Alies Sluiter
tańczy: Sylvie Guillem

Duo

choreografia: William Forsythe
muzyka: Thom Willems
scenografia, światło, kostiumy: William Forsythe
światowa premiera: 1996, Opernhaus Frankfurt, Niemcy
tańczą: Brigel Gjoka, Riley Watts

Here & After

choreografia, reżyseria: Russell Maliphant
światło: Michael Hulls
muzyka: Andy Cowton
kostiumy: Stevie Stewart
tańczą: Sylvie Guillem, Emanuela Montanari

Bye

choreografia: Mats Ek
muzyka: Ludwig van Beethoven (Piano Sonata op. 111, Arietta w wykonaniu Ivo Pogorelicha)
scenografia i kostiumy: Katrin Brännström
światło: Erik Berglund
wideo: Elias Benxon
koprodukcja: Dansens Hus Stockholm
tańczy: Sylvie Guillem

Po blisko 39 latach wyjątkowej kariery w balecie i tańcu współczesnym Sylvie Guillem prezentuje swój ostatni program. Światowej sławy tancerka w trakcie swojej kariery w Paris Opera Ballet, Royal Ballet i Tokyo Ballet, wystąpiła w najbardziej znanych spektaklach baletowych Kennetha MacMillana, Maurice'a Bějarta, Fredericka Ashton, Williama Forsythe'a i Matsa Eka. Od roku 2006 jest artystką stowarzyszoną z Sadler's Wells i ugruntowała swoją pozycję jako główna siła w światowym tańcu współczesnym. W specjalnym programie pod tytułem *Life in Progress* zaprezentuje dwie nowe choreografie obejmujące m.in. *techne* – solo z muzykami grającymi na żywo na scenie, stworzone przez autora spektaklu *Sacred Monsters* Akrama Khana. Drugą choreografią jest duet pod tytułem *Here & After* z włoską tancerką Emanuela Montanari z La Scali w choreografii Russella Maliphanta, który stworzył wielokrotnie nagradzany spektakl *PUSH*. Ta ostatnia produkcja, w której występuje Guillem, obejmuje również poruszającą choreografię Matsa Eka pod tytułem *Bye*, która została stworzona specjalnie dla niej jako część programu pod tytułem *6000 miles away* oraz choreografię Williama Forsythe'a pod tytułem *Duo* w wykonaniu Brigela Gjoki i Rileya Wattsa. ■

y
e
-
-
t,
a
-
a
a
t
s
a

m
e
-
a
-
a.
m
a
-
5-
0-

a-
a-
m
ie
m
il-
y-

Sylvie Guillem, fot. archiwum artystki

Gdy wykonałam mój pierwszy ukłon 39 lat temu, wpadłam w niekontrolowany poślizg... W szkole baletowej Opery Paryskiej uczniowie (zwani „szczurkami”) byli zmuszani do kłaniania się w dowód szacunku wszystkim zawodowym tancerzom i pedagogom. Tancerze wydawali się tacy poważni i powściągliwi. Zawsze pojawiali się nagle, gdy akurat gdzieś się spieszyliśmy, co sprawiało, że musieliśmy z poślizgiem wyhamowywać, aby się ukłonić. Stara, nawoskowana podłoga, dodatkowo wyszlizgana przez poprzednie pokolenia, sprawiała, że było to dosyć niebezpieczne. Przy pełnej szybkości staraliśmy się zatrzymać na pół sekundy i wykonać prawidłowy ukłon. Po tym pędziliśmy dalej na lekcje... Te chybotliwe oznaki szacunku były bardzo dalekie od jakiegokolwiek gracji, ale dla nas liczyło się tylko jedno – „zadanie wykonane”.

Po 39 latach praktyki zdecydowałam się wykonać ostatni ukłon. W tym roku, 2015, odbędę ostatnie tournée jako tancerka. Całkiem nową produkcją pożegnaję się z publicznością. Z wielką wdzięcznością i ogromną dawką emocji. Zaprezentuję nowe choreografie Akrama Khana i Russella Maliphanta, jak również istniejące dzieła Matsa Eka i Williama Forsythe’a. Uwielbiałam każdą chwilę z ostatnich 39 lat, i dzisiaj wciąż uwielbiam je w takim samym stopniu.

Dlaczego więc chcę zakończyć? Z bardzo prostego powodu. Ponieważ chcę przestać, gdy wciąż jestem szczęśliwa robiąc to, co robię z dumą i pasją. Ponadto mam przyjaciela, uśpionego agenta, któremu dałam „licencję na zabijanie” na wypadek, gdybym chciała pociągnąć dłużej niż powinnam. I szczerze mówiąc, chciałabym oszczędzić mu tego zadania.

Rozpoczęłam poślizgiem, odbyłam emocjonującą podróż, a teraz mam zamiar zmienić kierunek.
To życie w toku.
Moje życie.”

Sylvie Guillem

■ Sylvie Guillem, Bye, fot. Lesley Leslie-Spinks

SYLVIE GUILLEM

Czysta sprawność fizyczna wyznaczyła początek kariery Sylvie Guillem, ale to teatr ją uwiódł i uczynił z niej wielką gwiazdę pokolenia. Urodziła się w Paryżu i zaczynała jako gimnastyczka z nadziejami na medale olimpijskie, ale w wieku 11 lat, kiedy szlifowała formę w szkole baletowej Opery Paryskiej, zmieniły się jej ambicje. Nauczyciele przyjęli ją z zachwytem, zafascynowani jej wyjątkową konstrukcją fizyczną, niezwykłymi stopami, wspaniałym skokiem, a także inteligencją i determinacją. Gdy miała 16 lat, dołączyła do zespołu paryskiego, gdzie szybko wspiła się po kolejnych szczeblach kariery, co rok osiągając sukcesy w konkursach branżowych. Na początku trzeciego roku współpracy Rudolfa Nurejewa, dyrektor artystyczny, dał Guillem małą partię w swej realizacji – *Raymonda*. Jej szybkość i lekka technika były olśniewające w partiach solowych *Cieni*, zaś kreacją w *Divertimento No 15* Balanchine'a zademonstrowała indywidualność stylu. W szczególności jednak przyćmiła wszystkich na scenie w *No Man's Land* Rudiego van Dantzigą, gdzie jej wycucie dramatyczne stworzyło przekonujący portret napięcia i delikatności, niepokoju i samowystarczalności. Gdy miała 19 lat (pięć dni później otrzymała promocję do rankingu *première danseuse*), Nurejew okrzyknął ją gwiazdą tańca. Uczynił to publicznie, wychodząc specjalnie w tym celu na scenę pod koniec pierwszego w jej karierze występu w *Jeziorze łabędzim*. Przez następnych kilka lat otrzymywała liczne propozycje udziału w dziełach wielu znakomitych choreografów. Forsythe zaczął od *France Danse*, obsadzając ją później w głównej partii w *In the middle, somewhat elevated*. Béjart powierzył jej rolę w *Mouvements Rythmes Etudes* i *Arépo*. Zatańczyła także w *GV10* autorstwa Carole Armitage, zaś John Neumeier stworzył dla niej błyskotliwą kreację solową w *Magnificat*. Szczególnie znaczący był jej udział w tworzeniu minimalistycznego spektaklu *Le Martyre de St Sébastien* R. Wilsona. Specjalnie dla

niej Jerome Robbins zdecydował się wystawić swoje *In Memory of...* Ponadto wyróżniła się w programie zespołu Antony'ego Tudora oraz w *Song of the Earth* MacMillana oraz w innych dziełach Balanchine'a, Béjarta i Lifara. Oczywiście tańczyła również w dziełach wielkich klasyków – Nurejew szczególnie lubił jej partię w *Don Kichocie*, a w 1986 roku stworzył dla niej tytułową rolę w *Kopciuszku*.

W Londynie Sylvie otrzymała gościnny kontrakt w Royal Ballet. Podróżując po świecie poznała pracę wielu zespołów tanecznych. Brała udział m.in. w *Fountain of Bakhchisarai* Zakharova dla The Kirov Ballet (wybierając partię nieustępliwie żony Zaremy, a nie romantycznej księżniczki Ulanowej) oraz *Fall River Legend* Agnes de Mille z Amerykańskim Teatrem Baletowym. Béjart stworzył dla niej trzy kolejne przedstawienia baletowe (w tym *Sissi Impératrice* o dziwa twach cesarzowej Elżbiety) i obsadził ją w swoich dwóch najsztywniejszych dziełach – *Bolero* i *Święto wiosny*. Mats Ek stworzył dla niej dwa sfilmowane przedstawienia baletowe ze specjalnymi efektami – *Wet Woman* i *Smoke*.

Współpraca z filmowcem Francoise va Hanem udokumentowała część jej kariery uwzględniając osobliwą, spacerową partię solową w *Blue Yellow*, zamówioną u niezależnego brytyjskiego choreografa, Jonathana Burrowsa. Z biegiem lat Guillem w dużej mierze porzuciła tradycyjny balet klasyczny na rzecz nowoczesnej choreografii. Działania Guillem zaczęły nabierać konkretnych kształtów w 2003, kiedy to samodzielnie współpracowała z tancerzami Nunnem i Trevitem oraz choreografem Russellem Maliphantem nad kreacją w *Broken Fall*, które miało premierę w Covent Garden Opera House we wspólnym programie z Royal Ballet. Po *PUSH* w 2006 powstało *Sacred Monsters* i inne realizacje tworzone we współpracy z A. Khanem.

W 2009 Guillem wraz z Maliphantem i reżyserem Lepagem stworzyła spektakl *Eonnagata*. Z *PUSH*, *Sacred Monsters* i *Eonnagata* artystka bardzo intensywnie podróżowała po świecie. W 2011 tancerka przygotowała program, który miał być hołdem złożonym trzem najwybitniejszym obecnie choreografom. Mats Ek, William Forsythe i Jiří Kylián – po raz pierwszy znaleźli się na jednym afiszu. Natomiast spektakl, *6000 miles away*, został zadedykowany narodowi japońskiemu, dotkniętemu tsunami. W 2012 roku Sylvie Guillem otrzymała nagrodę Złotego Lwa za całokształt osiągnięć, a w 2015 roku została laureatką nagrody specjalnej Olivier Award.

John Percival

Mats Ek

Urodzony w 1945 w Malmö w Szwecji, choreograf, tancerz i reżyser, syn Birgit Cullberg (choreografa i dyrektora artystycznego Cullberg Ballet Company) oraz aktora Andersa Eka. Edukację taneczną rozpoczął w Donya Feuer w Sztokholmie, ukończył również studia teatralne w Norrköping. W latach 1966-1973 pracował jako reżyser oraz asystent reżysera w Royal Dramatic Theater of Sweden i The Marionette Theatre w Sztokholmie. W 1973 rozpoczął pracę jako tancerz w zespole baletowym Cullberg Ballet, a w 1976 zadebiutował jako choreograf spektaklem *The Officer's Servant*. W latach 1985-1993 sprawował funkcję dyrektora artystycznego Cullberg Ballet. Już za sprawą pierwszych choreografii, jak *Soweto* (1977) oraz *The House of Bernarda* (1978), zbudował sobie silną pozycję na arenie międzynarodowej. Po opuszczeniu zespołu stworzył wiele wybitnych dzieł, m.in. *She was Black* (1995), balet telewizyjny *Smoke* (1995) oraz *Śpiącą królową* (1996) dla Hamburg Ballet. Pracował jako choreograf w największych teatrach świata, takich jak Szwedzka Opera Królewska, Opera Norweska, Stuttgart Ballett, La Scala w Mediolanie, American Ballet Theatre, Metropolitan Opera w Nowym Jorku czy Opera Paryska. W 2008 roku stworzył choreografię *Place* specjalnie dla Michaiła Barysznikowa i Any Laguny. Mats Ek stworzył dziesiątki oryginalnych choreografii, które zapewniły mu miejsce jednego z najciekawszych twórców baletowych współczesnej ery. Spektakle, do których układa choreografie wykonywane są przez zespoły z całego świata. Styl Eka jest bardzo charakterystyczny i cechuje się między innymi bardzo pomysłową interpretacją fabuły ukazaną w liryczny sposób. Podstawą ruchu w jego układach nie są elementy narracyjne, ale przede wszystkim emocje i uczucia. W czasie kariery zawodowej artysta tworzył również spektakle dramatyczne, np. *Żyd z Malty* Marlowe'a (1998), *Don Juan* Moliere'a (1999), *Andromacha* Racine'a (2002) i *Gra snów* Strindberga (2006). W 2007 Ek przygotował inscenizację *Orfeusza i Eurydyki* Glucka zatytułowaną *Orfeusz*, specjalnie dla Opery Królewskiej w Sztokholmie, w 2010 *Wiśniowy sad* dla Royal Dramatic Theatre w Sztokholmie, a w 2013 spektakl baletowy *Julia i Romeo* dla Baletu Opery Królewskiej w Sztokholmie.

William Forsythe

Urodzony i wychowany w Nowym Jorku, Forsythe pierwsze szlify taneczne zdobył na Florydzie, gdzie jego nauczycielami byli Nolan Dingman i Christa Long. Doskonalił swoje umiejętności w Nowym Jorku, co zaowocowało propozycjami pracy z Joffrey Ballet oraz ze Stuttgart Ballett, gdzie od 1976 był głównym choreografem. Przez kolejnych siedem lat tworzył zarówno dla zespołu ze Stuttgartu, jak i dla innych grup baletowych z całego świata. W 1984 mianowano go dyrektorem Ballett Frankfurt. Funkcję tę pełnił przez 20 lat. W tym właśnie okresie powstało wiele z jego najwybitniejszych prac, uważanych za najdoskonalsze dzieła teatru tańca w tym okresie. Wśród nich są między innymi: *Artifact* (1984), *Impressing the Czar* (1988), *Limb's Theorem* (1990), *The Loss of Small Detail* (1991), przy współpracy z kompozytorem Thomem Willemsem i projektantem Isseyem Miyake, *ALIE/NA(C)TION* (1992), *Eidos:Telos* (1995), *Endless House* (1999), *Kammer/Kammer* (2000) oraz *Decreation* (2003). Po rozwiązaniu baletu we Frankfurcie w 2004 r. Forsythe założył nowy, bardziej niezależny zespół – The Forsythe Company. Produkcje, które wyróżniają się na tle pozostałych, to: *Three Atmospheric Studies* (2005), *Human Writes* (2005), *Heterotopia* (2006) oraz *Sider* (2011). Ostatnie choreografie Forsythe'a tworzone są wyłącznie z myślą o jego autorskiej grupie tanecznej i tylko przez nią są one prezentowane szerszej publiczności, podczas gdy wcześniejsze dzieła na stałe weszły do repertuarów największych grup i teatrów baletowych na świecie. Jako pedagog Forsythe jest często zapraszany do prowadzenia wykładów i warsztatów na uczelniach wyższych oraz w placówkach kulturalnych. W 2002 został mianowany na Mentora Tanecznego w projekcie The Rolex Mentor and Protégé Arts Initiative. Obecnie jest wykładowcą na Cornell University. Jego kadencja dobiegnie końca w tym roku, ale już od jesieni będzie profesorem tańca i artystycznym doradcą Instytutu Choreografii na University of Southern California Gloria Kaufman School of Dance. Jesienią 2015 roku William Forsythe rozpocznie również pracę jako choreograf stowarzyszony z Baletem Opery Paryskiej.

foto: Bronksh

Akrum Khan

Obecnie jeden z najbardziej znanych i cenionych artystów choreografów. W niewiele ponad dekadę stworzył dorobek, który stanowi ogromny wkład w sztukę brytyjską i światową. Swoją renomę buduje w oparciu o pomysłowe, bardzo przystępne i dotykające współczesnych problemów produkcje, takie jak *DESH*, *iTMOI*, *Vertical Road*, *Gnosis* i *zero degrees*. Akram Khan jest bardzo chętnie zapraszany do współpracy przez największych światowych artystów, reprezentujących różne kręgi kulturowe i dyscypliny sztuki. Wśród twórców, z którymi pracował, znajdują się m.in. Narodowy

Balet Chin, aktorka Juliette Binoche, balerina Sylvie Guillem, choreograf i tancerz Sidi Larbi Cherkaoui, piosenkarka Kylie Minogue, artysta wizualny Anish Kapoor, Antony Gormley and Tim Yip, pisarz Hanif Kureishi oraz kompozytorzy Steve Reich, Nitin Sawhney, Jocelyn Pook and Ben Frost. Choreografie Khana są poruszające – inteligentnie tkane opowieści są kameralne i zarazem epickie. Financial Times opisał pracę artysty w następujących sposób: *opowiada on w sposób niezwykle o niezwykle rzeczach*. Jednym z ważniejszych wydarzeń w dotychczasowej pracy artysty była możliwość przygotowania i zaprezentowania własnej choreografii w czasie ceremonii otwarcia Igrzysk Olimpijskich w Londynie w 2012 roku, która została entuzjastycznie przyjęta przez krytykę. Khan jest laureatem wielu nagród, w tym m.in. Laurence Olivier Award, The Bessie Award, prestiżowej ISPA (Międzynarodowego Stowarzyszenia Sztuk Performatywnych), nagrody Herald Archangel Award na Międzynarodowym Festiwalu w Edynburgu, South Bank Sky Arts Award oraz sześciu nagród Critics' Circle National Dance Awards. W 2005 otrzymał tytuł Członka Orderu (MBE) za zasługi na rzecz tańca. Przyznano mu również tytuł honorowego absolwenta Roehampton University i De Montfort University oraz Honorowego Członka Trinity Laban (londyńskiej szkoły tańca i muzyki). Akram Khan jest artystą stowarzyszonym z Sadler's Wells London.

foto: archiwum artysty

Russell Maliphant

Tańca uczył się w The Royal Ballet School, po trzech latach przeszedł do Sadler's Wells Royal Ballet, skąd odszedł po uzyskaniu dyplomu, by zdobyć doświadczenie jako wykonawca niezależny. W ciągu następnych kilku lat współpracował ze sporą grupą zespołów tanecznych i choreografów, m.in. DV8, M. Clark, L. Booth i R. Butcher. W latach 1991-1994 Maliphant studiował anatomię, fizjologię i biomechanikę. Wiedza wyniesiona ze studiów wpłynęła na jego sposób nauczania, jak również na warsztat choreograficzny. Znalazła również odzworowanie w pracy z ciałem oraz w licznych wykorzystywanych przez niego technikach tanecznych, w tym m.in. baletu klasycznego, improwizacji kontaktowej,

yojze, capoeirze i tai chi. Od 1994 podstawowym składnikiem prac Maliphanta oprócz ruchu jest oświetlenie projektowane przez Michaela Hullsa – ruch i światło są ściśle powiązane. W 2010 choreograf rozpoczął współpracę z animatorem Janem Urbanowskim. W 1996 założył własny zespół Russell Maliphant Company. Pracował z wieloma uznanymi zespołami i artystami, w tym m.in. z S. Guillem, R. Lepage, I. Julianem, BalletBoyz i zespołem baletowym Opery w Lyonie. W 2002 otrzymał nagrodę Time Out Live Award za współpracę nad dziełem *Sheer*, a w 2003 nagrodę South Bank Show Dance Award za choreografię *Choice*. W tym samym roku stworzył *Broken Fall* dla Sylvie Guillem i Balletboyz, które otrzymało wyróżnienie Olivier Award dla najlepszej produkcji tanecznej. Choreografia *Broken Fall* została ponownie wystawiona w 2004 jako część programu *Rise and Fall*. Spektakl zdobył nagrodę Critics' Circle National Dance Award dla najlepszej współczesnej choreografii i przez blisko dwa lata prezentowany był na terenie Wielkiej Brytanii i nie tylko. W 2005 Sylvie Guillem poprosiła Maliphanta o stworzenie spektaklu specjalnie dla nich dwojga. W ten sposób powstało *PUSH*, któremu w 2006 przyznano wyróżnienia South Bank Show Award oraz Olivier Award. W 2013 Maliphant stworzył *Fallen*, nagroda Critics' Circle National Dance Awards dla najlepszej choreografii nowoczesnej. Dla swojego zespołu opracował trzy choreografie w ramach spektaklu *Still Current*. W 2014 Maliphant przygotował *Spiral Pass* dla Bayerisches Staatsballett oraz *Second Breath* dla English National Ballet, będący częścią wieczoru *Lest We Forget*. Od 2005 Maliphant jest artystą stowarzyszonym z Sadler's Wells. W 2011 otrzymał doktorat *honoris causa* Plymouth University.

IVAN PUTROV

MEN IN MOTION

19, 20
maja 2015

19, 20 maja 2015

Ivan Putrov

MEN IN MOTION

L'Après-midi d'un Faune

choreografia: Wacław Niżyński
muzyka: Claude Debussy
światło: Antony Hateley
tańczą: Daria Klimentová, Christopher Marney

Vestris

choreografia: Leonid Jakobson
muzyka: Gennadij Banzczikow
światło: Antony Hateley
tańczy: Valentino Zucchetti

Adagio

choreografia: Aleksiej Miroszniczenko
muzyka: Jan Sebastian Bach
światło: Antony Hateley
tańczy: Vadim Muntagirow

Swan Lake

choreografia: Matthew Bourne
muzyka: Piotr Czajkowski
światło: Antony Hateley
tańczą: Christopher Marney, Ivan Putrov

Sinnerman

choreografia: Alan Lucien Øyen
muzyka: Nina Simone
światło: Martin Flack
tańczy: Daniel Proietto

Pas de deux

choreografia: Peter Leung
muzyka: Giuseppe Tartini
światło: Antony Hateley
tańczą: Marijn Rademaker, Thiago Bordin

Adagietto

choreografia: Kristen McNally
muzyka: Gustav Mahler
światło: Antony Hateley
tańczy: Ivan Putrov

HUF HUF

choreografia: Thiago Bordin
muzyka: Wim Mertens, Antony and the Johnsons
światło: Antony Hateley
tańczy: Thiago Bordin

Petrushka

choreografia: Michail Fokin
muzyka: Igor Strawiński
światło: Antony Hateley
tańczą: Daria Klimentová, Vadim Muntagirow

Who Cares?

choreografia: George Balanchine
muzyka: George Gershwin
światło: Antony Hateley
tańczy: Valentino Zucchetti

Äffi

choreografia: Marco Goecke
muzyka: Johnny Cash
światło: Udo Haberland
tańczy: Marijn Rademaker

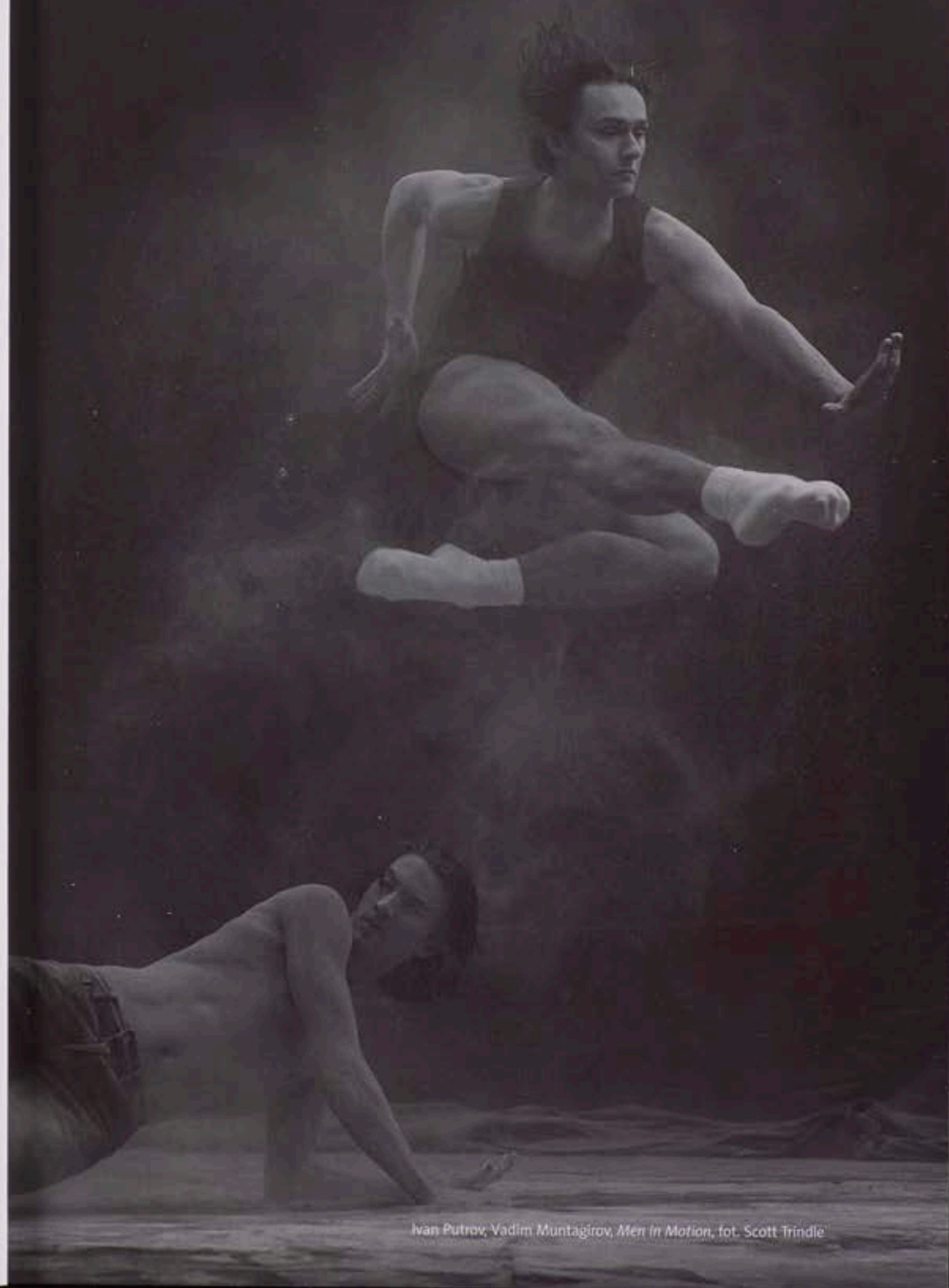
we two boys

choreografia: Daniel Proietto
muzyka: Alexandre Desplat
światło: Antony Hateley
tańczą: Daniel Proietto, Ivan Putrov

muzycy
skrzypce: Evgeny Degtyarev
fortepian: Roman Lopatinsky

Business Manager: Kenneth Leadbeater

ons

Ivan Putrov, Vadim Muntagirov, *Men in Motion*, fot. Scott Trindle

Ivan Putrov

Urodził się w Kijowie (Ukraina), w rodzinie z baletowymi tradycjami. Ukończył Kijowski Narodowy Instytut Choreograficzny i The Royal Ballet School. Kiedy skończył szkołę, sir Anthony Dowell (ówczesny dyrektor The Royal Ballet) zaprosił go do zespołu, gdzie po trzech sezonach został mianowany pierwszym tancerzem. W jego repertuarze znajdują się główne role w baletach klasycznych oraz choreografiach MacMillana, Ashtona, Balanchine'a, Fokina, Niżyńskiego, Tetleya, Cranka, Bournonville'a, Robbinsa, Zamuela, Golejzowskiego, McGregora, Forsythe'a, Kijłiana, Maliphanta, De Frutos, Petita i Duato. Ivan Putrov występował z zespołami Baletów Narodowych Węgier, Ukrainy, Litwy, Anglii, Meksyku, Gruzji oraz Opery Wiedeńskiej, Asami Maki Ballet Theatre.

Tańczył na najznakomitszych scenach świata jako pierwszy tancerz The Royal Ballet. Wśród nagród i wyróżnień, które zdobył w czasie swojej kariery, znajdują się między innymi: główna nagroda na międzynarodowym konkursie tanecznym Prix de Lausanne, złoty medal na Międzynarodowym Konkursie im. Serge'a Lifara w Kijowie, medal za dorobek i osiągnięcia od prezydenta Ukrainy oraz tytuł Narodowego Artysty Ukrainy. Dotychczas w swojej karierze realizował projekty artystyczne, fotograficzne i filmowe między innymi z takimi artystami, jak Mario Testino, John Shand Kydd, Philip Haas, Nick Knight, Gary Hume, Sam Taylor-Johnson i Pet Shop Boys. Występował na wielu uroczystościach i galach charytatywnych, na których prezentował swoje umiejętności przed dygnitarzami i koronowanymi głowami z całego świata. Jedną z takich uroczystości były obchody 101. urodzin Królowej Matki, organizowane w Buckingham Palace. Zespół Pet Shop Boys skomponował z myślą o Putrovie ścieżkę dźwiękową do widowiska tanecznego – *The Most Incredible Thing*, do którego choreografię stworzył Javier de Frutos i którego premiera miała miejsce na scenie Sadler's Wells.

Thiago Bordin

Urodził się w São Paulo w Brazylii. Naukę tańca rozpoczął w szkole baletowej przy São Paulo Theater. W 1999 otrzymał stypendium z fundacji Tanzstiftung Birgit Keil umożliwiające mu dalszą edukację taneczną w Europie, w Akademii Tańca w Mannheim. W trakcie nauki w Niemczech miał możliwość pracy z takimi nauczycielami, jak Birgit Keil, Władimir Klos czy Katia Rocha. Po ukończeniu nauki otrzymał angaż w Hamburg Ballett, gdzie po 5 latach awansował do rangi pierwszego tancerza. Przez większość swojej zawodowej kariery był związany z jednym zespołem. Dopiero w ubiegłym roku przeniósł się do Nederlands Dans Theater. W czasie pobytu w Hamburg Ballett stworzył między innymi takie kreacje, jak *Tadzio i Jasło w Śmierci w Wenecji*, *Romeo i Księżę Parys*

w *Romeo i Julii*, *Armand Ducał i Des Grieux w Damie kameliowej*, Günther w *Dziadku do orzechów*, tytułowa rola w *Otelu*, Leński w *Onieginie* (J. Cranko), James w *Sylfidzie* (realizacja P. Schaufussa wg A. Bournonville'a) czy *Solor w Bajaderze* (realizacja N. Makarowej wg M. Petłpy). Wśród nagród, które dotychczas otrzymał, są m.in. pierwsza nagroda fundacji Tanzstiftung Birgit Keil 2000 oraz najwyższe wyróżnienie na konkursie w Helsinkach w 2001, a także Deutscher Tanzpreis „Zukunft” 2005 w kategorii choreograf i Benois de la Danse 2010 za rolę Armanda w *Damie kameliowej*. Ponadto był finalistą Prix de Lausanne i konkursu Eurowizji dla młodych tancerzy. Aktywność Bordina nie ogranicza się jedynie do tańca. Od ponad 10 lat jest on również choreografem, którego dzieła były wielokrotnie nagradzane na międzynarodowych konkursach i przeglądach. Niektóre jego układy, jak *Perhaps Whisper* czy *Verbunden*, były tworzone specjalnie dla profesjonalnych zespołów baletowych (między innymi Hamburg Ballett) i weszły na stałe do ich repertuaru.

Daria Klimentová

Urodziła się w Pradze w Czechosłowacji. Edukację rozpoczęła od przygody z gimnastyką artystyczną, gdy skończyła 10 lat zaczęła uczęszczać do Praskiego Narodowego Konserwatorium Muzyki i Tańca. W czasie pobytu w szkole Klimentová brała udział w licznych międzynarodowych konkursach baletowych, jak Prix de Lausanne (nagroda Paris Dance Foundation) czy Międzynarodowy Konkurs Baletowy w Pretorii (złoty medal). Po ukończeniu nauki otrzymała angaż w baletcie Teatru Narodowego w Pradze, od razu w charakterze solistki. W tym czasie stworzyła wiele niezapomnianych kreacji, m.in. rolę Małgorzaty w *Damie kameliowej*. Spektakl z udziałem Klimentové cieszył się tak dużym uznaniem, że został sfilmowany i do dziś emitowany jest przez czeską telewizję.

W 1991 rozpoczęła się jej kariera międzynarodowa. Tancerka występowała m.in. w Capab/Kruik Ballet w Republice Południowej Afryki, The Scottish Ballet czy English National Ballet. W czasie pobytu w Wielkiej Brytanii Daria Klimentová brała udział we wszystkich najważniejszych baletach klasycznych, ale nie tylko. W trakcie pracy w English National Ballet nawiązała bliską współpracę z choreografem Christopherem Hampsonem, który stworzył z myślą o niej wielokrotnie nagradzany spektakl *Double Concerto*. Daria Klimentová jest założycielką oraz dyrektorem Prague International Ballet Masterclasses – warsztatów mistrzowskich organizowanych w salach Teatru Narodowego w Pradze. Tancerka zaprasza do współpracy przy zajęciach swoich przyjaciół-tancerzy, którzy w czasie zajęć dzielą się swoją wiedzą i doświadczeniem z adeptami tańca. W 2011 Dance Critics Circle przyznało Klimentové nagrodę za całokształt twórczości, którą wręczyła jej słynna brytyjska tancerka Beryl Grey. Ta sama organizacja uznała Darię za najlepszą tancerkę 2012 roku. Darię Klimentová tylko w ostatnim czasie można było obejrzeć w RPA, USA, Wietnamie, Włoszech, Czechach, Japonii, Hong Kongu, Australii, Szanghaju i na Tajwanie.

rodowy
Dowell
al mia-
lasycz-
Tetleya,
Kýliana,
łowych
heatre.
y, które
ecznym
gnięcia
projekty
as, Nick
ych, na
takich
p Boys
którego

o Paulo
u dalszą
ech miał
o ukoń-
wszego
Dopiero
g Ballett
bę Parys
u Otellu,
ajaderze
fundacji
anzpreis
adto był
o tańca.
edowych
linie dla

artysty-
Muzyki
konkur-
arodowy
Teatru
ezapom-
owej cie-
elewizję,
ice Polu-
vá brała
al Ballet
rasza do
okrotnie
al Ballet
żczenia
czyła jej
mentową
Australii.

Ivan Putrov, *Petrushka*, fot. Angela Kase

Men in Motion to spektakl przygotowany przez Ivana Putrova, tancerza i choreografa urodzonego i wykształconego na Ukrainie, którego kariera rozwinęła się w Londynie, w klasycznym zespole baletowym The Royal Opera House. Putrov stworzył spektakl ukazujący perfekcję i potencjał tancerzy-mężczyzn od początku XX wieku. W kompilacji różnorodnych choreografii, od legendarnych po bardzo współczesne, tancerz nie jest jedynie partnerem primabaleriny, ale samodzielnym solistą. *Men in Motion* ukazuje piękno tańca, piękno męskiego ciała i niesamowite możliwości tancerzy. Putrov zaprasza do swoich spektakli różnych wykonawców, ale są to zawsze wybitni soliści i gwiazdy renomowanych europejskich zespołów baletowych. Na scenie Teatru Wielkiego w Łodzi pojawią się takie gwiazdy, jak Vadim Muntagirov i Valentino Zucchetti – pierwsi tancerze The Royal Ballet z Londynu – czy Marijn Rademaker, były pierwszy tancerz Stuttgart Ballet a także Daria Klimentová, była pierwsza tancerka English National Ballet, Thiago Bordin z Nederlands Dans Theater, Christopher Marney – pierwszy tancerz w zespole Matthew Bourne'a oraz Daniel Proietto – międzynarodowa gwiazda tańca współczesnego.

foto: archiwum artysty

Christopher Marney

Tańca uczył się w Centralnej Szkole Baletu w Londynie pod okiem Christophera Gable'a. W swojej dotychczasowej karierze występował między innymi w Balletboyz (George Piper Dances), Göteborg Ballet, Ballet Biarritz, Bern Ballet, Michael Clark Company oraz w zespole New Adventures Matthew Bourne'a, gdzie obecnie jest pierwszym tancerzem. Tańczył główne role w stworzonych przez Bourne'a spektaklach, np. *Dorian Gray* i *Śpiąca królewna* (za które był nominowany w 2012 i 2013 roku do brytyjskiej Critics' Circle National Dance Award w kategorii „Wybitny występ tańca współczesnego”). Christopher odwarzał między innymi choreografie Jiříego Kiliána, Williama Forsythe'a, Nacho Duata, Johna Cranko, Michaela Cordera i Willa Tucketta. W jego repertuarze znajdują się również *Les Noces*, *Romeo i Julia*, *Popołudnie fauna*, *Dziadek do orzechów*, *Don Juan*, *A Winter Night's Dream* autorstwa Cathy Marston oraz *Stravinsky Project* stworzony przez Michaela Clarka i zaprezentowany w New York's Lincoln Center. Chris Marney jest bardzo aktywny również na innych polach artystycznych – jest autorem choreografii i reżyserii spektaklu *Hotel Folies* dla Arts Theatre na West-Endzie oraz układów m.in. dla: Ballet Black, Images of Dance, Ballet Central, Teatru w Regensburgu i konkursu Young British Dancer of the Year. Jest również choreografem współpracującym z New Adventures Matthew Bourne'a. Marney jest artystą stowarzyszonym z UK Foundation for Dance, a w 2014 roku uzyskał tytuł magistra sztuki na Uniwersytecie w Kent.

foto: archiwum artysty

Vadim Muntagirow

Urodził się w Czelabińsku (Rosja), w rodzinie o tradycjach baletowych. Edukację baletową rozpoczął w szkole w Permie, a następnie przeniósł się do The Royal Ballet Upper School. W 2009 roku ukończył edukację i od razu otrzymał angaż w English National Ballet. Bardzo szybko zdobył uznanie kierownictwa i pedagogów i już w 2012 roku awansował do rangi pierwszego tancerza. W czasie pobytu w English National Ballet stworzył takie kreacje jak: Conrad (*Korsarz*), Albrecht (*Giselle*), Książę (*Kopciuszek*), Książę Zygfryd (*Jezioro łabędzie*), Książę Desire (*Śpiąca królewna*). Wcielił się również w rolę Księcia w *Dziadku do orzechów* autorstwa Wayne'a Eaglinga. Od 2014 roku jest pierwszym tancerzem The Royal Ballet. W swoim pierwszym sezonie w Covent Garden Vadim zatańczył m.in. role Don Basilla (*Don Kichot*), Księcia Florimunda (*Śpiąca królewna*), Des Grieux (*Manon*), Waleta Kier (*Alicja w krainie czarów*), Florizela (*Zimowa opowieść*), Leńskiego (*Oniegin*), wystąpił również w spektaklu *Symphonic Variations*. Wśród nagród, które dotychczas przyznano Vadimowi są między innymi: Critics' Circle Award (2011) za wybitny męski występ klasyczny oraz Benois de la danse (2013). Muntagirow często występuje jako gościnny artysta z największymi zespółami baletowymi, m.in. z Baletem Teatru Maryjskiego, Baletem Męskim Walerija Michajłowskiego, American Ballet Theatre, National Ballet of Japan, Bavarian State Ballet czy Cape Town City Ballet.

foto: archiwum artysty

Daniel Proietto

Urodził się w Argentynie. Wykształcenie taneczne zdobył w Instituto Superior de Arte, działającym przy Teatro Colón w Buenos Aires. W wieku 16 lat rozpoczął pracę w Ballet de Santiago de Chile. W swojej dotychczasowej karierze miał możliwość występowania w spektaklach takich choreografów, jak: Jiří Kilián, Ohad Naharin, Amanda Miller, Tony Rizzi, Jo Stroemgen, Robyn Orlin, Medhi Walerski czy Liam Scarlett. Daniel Proietto był bliskim współpracownikiem i miał duży udział w powstaniu wielu choreografii Russella Maliphanta, Sidiego Larblego Cherkougie i Iny Christell Johannessen. Od 2005 roku tancerz współpracuje z reżyserem teatralnym Alanem Lucienem Øyemem i jego zespołem Winter Guests. Artyści do tej pory stworzyli wiele nagradzanych spektakli, w których Proietto występował jako tancerz i aktor. Proietto ma na swoim koncie wiele nagród i wyróżnień – w 2004 był nominowany przez krytyków Ballet Tanz do nagrody *Wybitny Tancerz*, w 2009 magazyn Dance Europe przyznał mu wyróżnienie dla *Wybitnego Wykonawcy*. Inne odznaczenia, o których warto wspomnieć to Nagroda dla *Wybitnego Tancerza* przyznana przez UK National Dance Critics, włoska nagroda *Apuli Arte* oraz norweskie wyróżnienie Rolfa Gamlenga przyznane w 2013. Również wielokrotnie nagradzane solo *AfterLight part 1*, stworzone przez Russella Maliphanta specjalnie dla Daniela, było nominowane do bardzo prestiżowej nagrody *Lawrence Olivier Award* oraz zarejestrowane i transmitowane przez telewizję BBC. W 2007 roku Daniel Proietto otrzymał pierwszą nagrodę na 21. Międzynarodowym Konkursie dla Choreografów w Hanowerze za debiut choreograficzny. W 2013 stworzył specjalnie dla Norweskiego Baletu Narodowego choreografię *Cygne* czyli łabędź (hold oddany Annie Pawłowej i jej interpretacji układu *Umierający łabędź*). Od 2004 roku artysta działa bardzo aktywnie jako pedagog – prowadzi lekcje, warsztaty i wykłady zarówno dla grup tanecznych, jak i dla szkół w Wielkiej Brytanii, Szwecji, Norwegii, Japonii i Argentynie. Od tego czasu stworzył oraz prezentował swoje liczne choreografie na całym świecie, m.in. w Argentynie, Norwegii, Danii czy Grecji. W 2012 wystąpił w filmie *Anna Karenina* w reżyserii Joe Wrighta. W 2013 rozpoczął współpracę z Norweskim Baletem Narodowym jako tancerz, choreograf oraz aktor.

W swojej
öteborg
ventures
przonych
w 2012
p tańca
Williams
ertuarze
s Dream
Lincoln
reżyserii
Central,
n z New
uzyskał

baletową
W 2009
o zdobył
erza.
Albrecht
Slewna).
Od 2014
Garden
eta Kier
mpionic
wybitny
ększymi
n Ballet

tającym
e Chile.
choreo-
a, Medhi
y udział
Christeli
acieniem
dzianych
źnieni –
przynal
bitnego
ie Rolfa
Russella
rd oraz
na 21.
linie dla
układu
wykłady
o czasu
y Grecji.
Baletem

fot. archiwum artysty

Marijn Rademaker

Urodził się w Nijmegen, w Holandii. Edukację taneczną zdobył w Narodowej Akademii Baletowej w Amsterdamie, Arnheim Institute for the Arts oraz w Królewskim Konserwatorium w Hadze.

W sezonie 2000/2001 Marijn Rademaker został członkiem zespołu baletowego (*corps de ballet*) Stuttgart Ballett. Po kilku latach został mianowany solistą. Wyjątkowo udany debiut Rademakera w roli Armanda w *Damie kameliowej* Johna Neumeiera, dał mu szansę rozwoju i awans na pierwszego tancerza. Artysta w czasie pobytu w Stuttgarcie miał okazję występować w najważniejszych dziełach wybitnych choreografów. W swoim repertuarze ma m.in. takie kreacje, jak: Zygryd w *Jeziorze łabędzim*, Leński w *Onieginie*, Romeo w *Romeo i Julii* (wszystkie tytuły w realizacji Johna Cranko), Książę Desire w *Śpiącej królownie* (realizacja Marcii Haydée wg Mariusa Petipy), Don Basilio w *Don Kichocie* (Maximiliano Guerry), Albrecht w *Giselle* (realizacja Reida Andersona i Valentiny Saviny wg Mariusa Petipy), James w *Sylfidzie* (realizacja Petera Schaufussa wg Augusta Bournonville'a), Jago w *Otelu* i Armanda w *Damie kameliowej* (oble realizacje autorstwa Johna Neumeiera). W czasie swojej kariery tancerz miał również możliwość zatańczenia dzieł innych wielkich choreografów (George Balanchine, Jerome Robbins, Kenneth MacMillan, Maurice Béjart, Hans van Manen, Glen Tetley, William Forsythe czy Edward Clug). Wielu wybitnych choreografów tworzyło układy specjalnie z myślą o nim. Byli to m.in. Wayne McGregor, Mauro Bigonzetti, Christian Spuck, Javier de Frutos, Marco Goetze i Demis Volpi. Marijn Rademaker bardzo często występuje na międzynarodowych galach tanecznych na zaproszenie najlepszych zespołów baletowych. W 2015 roku zasilł szeregi Narodowego Baletu Holenderskiego.

Vadim Muntagirov, *Adagio*,
fot. Angela Kase

fot. archiwum artysty

Valentino Zucchetti

Urodził się we Włoszech, w miejscowości Calcinate. Rozpoczął naukę tańca w miejscowej szkole w wieku 4 lat. Siedem lat później przeniósł się do Mediolanu, żeby kształcić się w szkole baletowej La Scali. W wieku 16 lat otrzymał stypendium umożliwiające mu

dalszą naukę w Royal Ballet Upper School. W trakcie pobytu w Wielkiej Brytanii w 2006 roku wygrał Międzynarodowy Konkurs Baletowy Genée (organizowany przez Royal Academy of Dance), a rok później otrzymał nagrodę Solo Seal. W ostatnim roku nauki wystąpił w spektaklu *Three Dialogues* stworzonym przez Christophera Hampsona. Następnie dołączył do zespołu baletu w Zurychu, a w 2009 roku został zaangażowany przez Norweski Balet Narodowy. W trakcie pobytu w Zurychu i Oslo występował m.in. w roli Gurna (*Sylfida*) i Księcia (*Dziadek do orzechów*).

Repertuar Zucchettiego poszerzył się znacznie od momentu dołączenia do zespołu angielskiego The Royal Ballet i zawiera on aktualnie takie role, jak Leński (*Oniegin*), Lescaut i przywódca żebraków (*Manon*), Espada (*Don Kichot*), Brother Clown (*Zimowa opowieść*), Puk (*Sen nocy letniej*), Hans-Peter (*Dziadek do orzechów*), Merkutio (*Romeo i Julia*), Złoty bożek (*Bajadera*) czy też role w takich dziełach, jak *Scènes de ballet*, *Symphonic Variations* oraz *DGV: Danse à grande vitesse*. W czasie swojej dotychczasowej pracy na scenie pracował z takimi choreografami, jak m.in. Kim Brandstrup, David Dawson, Alastair Marriott, Liam Scarlett, Heinz Spoerli czy Christopher Wheeldon. Zucchetti w 2006 roku zdobył nagrodę choreograficzną Ursull Moreton. Od tego czasu często tworzy nowe układy, które prezentowane są w ramach corocznej szkolnej gali tanecznej The Royal Ballet School oraz The Royal Ballet's Draft Works. W 2013 roku Valentino Zucchetti stworzył choreografię *Orbital Motion* dla New English Ballet Theatre.

LES BALLETS DE MONTE CARLO

LAC

choreografia: Jean-Christophe Maillot

23, 24
maja 2015

UNDER THE PRESIDENCY OF H.R.H. THE PRINCESS OF HANOVER

**LES
BALLETS**
LA COMPAGNIE **DE**
MONTE CARLO
JEAN-CHRISTOPHE MAILLOT

23, 24 maja 2015

Pod patronatem Jej Królewskiej Wysokości
Księżnej Hanoweru.

Les Ballets de Monte Carlo

LAC

choreografia: Jean-Christophe Maillot
muzyka: Piotr Czajkowski, Bertrand Maillot
światło: Jean-Christophe Maillot, Samuel Théry
kostiumy: Philippe Guillotel
dramatyzacja: Jean Rouaud
scenografia: Ernest Pignon-Ernest

o zespole

Zespół Les Ballets de Monte Carlo narodził się w roku 1985 dzięki Jej Królewskiej Wysokości Księżnej Hanoweru, która chciała wpisać się w tradycję tańca Monako. Nowym zespołem kierowali Ghislaine Thesmar i Pierre Lacotte, a następnie Jean-Yves Esquerre.

W roku 1993 nowym dyrektorem Les Ballets de Monte Carlo został Jean-Christophe Maillot. Dzięki doświadczeniu, które zdobył jako tancerz u Roselli Hightower i Johna Neumeiera, a potem jako główny choreograf Narodowego Centrum Choreograficznego w Tours, Jean-Christophe Maillot zmienił obraz zespołu. Stworzył ponad 30 spektakli baletowych, w tym kilka takich, które weszły do repertuaru innych dużych międzynarodowych zespołów. Dzięki choreografom Jean-Christophe'a Maillota takim jak *Vers un pays sage* (1995), *Roméo et Juliette* (1996), *Cendrillon* (1999) *La Belle* (2001), *Le Songe* (2005), *Altra Canto* (2006), *Faust* (2007) i *LAC* (2011), Les Ballets de Monte Carlo staje się zespołem pożądanym na całym świecie.

Ponadto Jean-Christophe Maillot przyczynił się do wzbogacenia repertuaru zespołu, zapraszając do współpracy najważniejszych współczesnych choreografów, ale także umożliwiając początkującym choreografom pracę z zespołem. Wśród gościńnych choreografów byli m.in. Sidi Larbi Cherkaoui, Shen Wei,

Jean-Christophe Maillot przedstawia swoją osobistą wizję *Jeziora łabędziego*. Opanowanie tego legendarnego utworu, tak dobrze znanego na całym świecie, jest zawsze ogromnym wyzwaniem dla każdego choreografa. Do tego projektu choreograf zaangażował pisarza Jeana Rouauda, laureata Nagrody Goncourta w 1990 roku, aby ten wniósł nowy dramatyzm do sztandarowego dzieła repertuaru klasycznego.

Wspólnie dokonali adaptacji, ponadczasowej historii Zygryda i Odetty, tak aby odpowiadała na pytania zadawane współcześnie. Autorzy wskrzeszają lęki i koszmary z naszego dzieciństwa. Przemiana ze zwierzęcia w istotę ludzką determinuje całe dzieło i skłania do pytań o ludzką naturę. Wierzymy, że zdolność do podejmowania decyzji odróżnia nas od zwierząt. Ale czy jest to wszystko, co potrafimy? Czy ostatecznie nie jesteśmy zagubieni, tak jak książę? Maillot ukazuje go, gdy ten miota się między bielą i czernią, dobrem i złem, niewinnością i erotyzmem. Być może istota naszego człowieczeństwa leży w tym naturalnym nienasyceniu, które charakteryzuje nas od momentu wydania pierwszego krzyku. Chcemy wszystkiego!

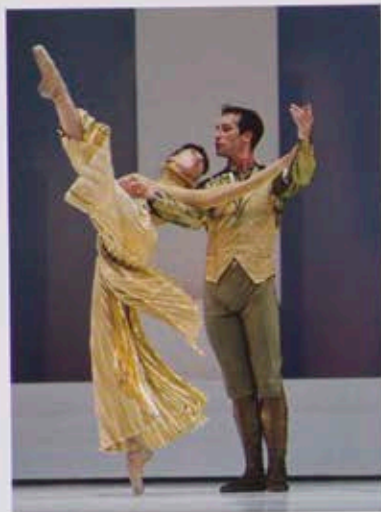
kości
weru.

swoją
wanie
anego
n wy-
tego
Jeana
1990
sztan-

sowej
iadała
utorzy
zrieciń-
udzka
pytań
do po-
ierząt.
y osta-
siązę?
niędzy
nością
łowie-
ceni, u
ydania

Anja Berhend, Stephan Bourgoni, LAC,
fot. Alice Blangero

Mimosa Kolke, Gabriele Corrado,
LAC, fot. Alice Blangero

Alonzo King, Emlio Greco, Chris Haring, Marco Goecke, Lucinda Childs, William Forsythe, Jiri Kylian, Karole Armitage, Maurice Béjart oraz Marie Chouinard. W roku 2000 Jean-Christophe Maillot stworzył Monaco Dance Forum, międzynarodową platformę tańca oferującą mieszankę spektakli, wystaw, warsztatów i konferencji. Zespół regularnie bierze udział w tym festiwalu, jak również działa w ramach Académie Princesse Grace.

scena zbiorowa, LAC, fot. Alice Blangero

Jean-Christophe Maillot

Urodził się w 1960, studiował taniec i grę na fortepianie w Conservatoire National de Région de Tours, zanim dołączył do Rosella Hightower International School of Dance w Cannes i zdobył Prix de Lausanne w 1977. Następnie John Neumeier zatrudnił go w Hamburg Ballet, gdzie przez pięć lat tańczył główne partie jako solista. Wypadek przerwał jego karierę tancerza.

W roku 1983 został mianowany na stanowisko choreografa i dyrektora Ballet du Grand Théâtre de Tours, który później stał się Narodowym Centrum Choreograficznym. Dla tego zespołu wykreował niemal 20 spektakli baletowych; w 1985 roku utworzył festiwal tańca „Le Chorégraphe”. W 1987 dla zespołu Ballets de Monte Carlo powstał spektakl *Le Mandarin Merveilleux*, który okazał się wielkim sukcesem. Jean-Christophe został doradcą artystycznym na sezon 1992-1993, a następnie we wrześniu 1993 Jej Królewska Wysokość Księżna Hanoweru mianowała go na stanowisko dyrektora artystycznego. Wprowadził on Ballets de Monte Carlo na ścieżkę szybkiego rozwoju, dzięki czemu zespół osiągnął poziom dojrzałości i doskonałości, który stał się

grę na
région
tów
zdobył
John
gdzie
olista.

owisko
héâtre
n Cen-
wykre-
1985
prégra-
Monte
illeux,
Jean-
sezon
1993 Jej
miano-
nego.
ścieżkę
sięgnął
stał się

na pierwszym planie Anja Berhend, Stephan Bourgond, LAC,
fot. Alice Blangero

Jego cechą charakterystyczną na kolejne 20 lat. Maillot stworzył dla zespołu niemal 30 spektakli baletowych, niektóre z nich, jak *Vers un pays sage* (1995), *Romeo and Juliet* (1996), *Cinderella* (1999) *La Belle* (2001), *Le Songe* (2005), *Altro Canto* (2006), *Faust* (2007), *LAC* (2011), *CHORE* (2013) i *Casse-Noisette Compagnie* (2013) ugruntowały reputację Ballets de Monte Carlo na świecie. Niektóre z tych dzieł są obecnie w repertuarze wielu znakomitych międzynarodowych zespołów baletowych, np. Grands Ballets Canadiens, Royal Swedish Ballet, Korean National Ballet, Stuttgart Ballet, Royal Danish Ballet, Ballet du Grand Théâtre de Genève, Pacific Northwest Ballet, American Ballet Theatre i Béjart Ballet Lausanne. Świadomy dokonań innych choreografów, Jean-Christophe Maillot jest otwarty na współpracę z choreografami reprezentującymi inne style i zaprasza ich do wspólnego tworzenia dla zespołu. W roku 2000 dążenie do prezentowania sztuki choreograficznej w jej wielu formach zaowocowało powstaniem Monaco Dance Forum, międzynarodowego festiwalu tańca prezentującego mie-

szankę spektakli, wystaw, warsztatów i konferencji.

W roku 2007 Maillot wyprodukował swoją pierwszą operę: *Faust* dla Hessisches Staatstheater, a w 2009 *Normę* dla Monte Carlo Opera. W 2007 stworzył swój pierwszy film – *Cinderella*, następnie *Le Songe* w 2008. Jean-Christophe Maillot jest komandorem *Ordre du Mérite Culturel Księstwa Monako*, kawalerem *Ordre des Arts et Lettres* i kawalerem *Légion d'Honneur* we Francji. W 2005 roku otrzymał tytuł kawalera *Ordre de Saint Charles* nadany przez Księcia Alberta II.

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million (19.5% of the population).

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people, and the Government has set out a strategy for the 21st century in the White Paper on *Ageing Better: A Strategy for the 21st Century* (Department of Health, 1999). This strategy is based on the following principles:

• Older people should be able to live independently and actively in their own homes.

• Older people should be able to live in their own communities, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

• Older people should be able to live in good health, and be able to take part in the life of their communities.

PHOENIX BALLET

RISING

26, 27
maja 2015

PHOENIX BALLET

artistic director

Slawomir Wozniak

26, 27 maja 2015

Phoenix Ballet

RISING

Only love...

choreografia: Sławomir Woźniak
muzyka: Tomaso Albinoni
oświetlenie: Melissa Rex
kostiumy i inscenizacja: Sławomir Woźniak

Solstice

choreografia: Francisco Gella
muzyka: Ludwig van Beethoven
oświetlenie: Melissa Rex
inscenizacja: Francisco Gella
kostiumy: Irena Woźniak

The Awakening

choreografia: Ricky M. Palomino
muzyka: Matt Cady
oświetlenie: Melissa Rex
kostiumy i inscenizacja: Ricky M. Palomino

The String of Thoughts

choreografia: Albert Blaise Cattafi
muzyka: Jan Sebastian Bach, Max Richter,
Zoë Keating, Wendy Sutter, Meredith Monk,
Ludovico Einaudi, The Piano Guys
oświetlenie: Melissa Rex
kostiumy i inscenizacja: Albert Blaise Cattafi

Gisele Bethea i Laura Korolczuk, *Solstice*, fot. LIUHAIDONG

Only love... to choreografia, która powstała w 1998 roku na zamówienie Teatru Wielkiego - Opery Narodowej w Warszawie jako jedna z części tryptyku *Nad milczącą krawędzią*. Spektakl przez kilka lat był prezentowany na scenie Opery Narodowej oraz na wielu krajowych scenach przy okazji tournée zespołu baletowego. Wybór tła muzycznego do choreografii nie był przypadkowy – *Adagio* Tomaso Albiniego jest jednym z ulubionych utworów muzyki klasycznej Sławomira Woźniaka, który zawsze chciał wykorzystać je w swoich układach choreograficznych. Dlatego też – po otrzymaniu propozycji stworzenia autorskiej choreografii – pierwszą i najłatwiejszą decyzją był wybór muzyki. Zdając sobie sprawę, że wielu słynnych choreografów wykorzystało już ten utwór, Woźniak starał się stworzyć oryginalną choreografię, która nie tylko zaprezentuje piękne obrazy, ale będzie też opowiadać historię wielkiej miłości, której siła nie ma granic. Choć miłość i śmierć zawsze były i będą nieodłącznymi elementami życia każdego człowieka, to każdy postrzega je na własny sposób. Dramatyzm i piękno kompozycji Albiniego zainspirowały Woźniaka do opowiedzenia historii prostej, ale niosącej przesłanie. Jakie to przesłanie – choreograf pozostawia do oceny widzów, bo przecież każdy ma swoje własne przemyślenia na temat miłości i śmierci...

wstała
kłego
jedna
ędzia.
any na
kraj-
espołu
o cho-
adagio
onych
omira
stać je
Dlate-
rzenia
najła-
Zdając
eogra-
ożniak
grafię,
brazy,
ielkiej
miłość
znymi
ka, to
rama-
zains-
historii
p prze-
oceny
własne

Gisele Bethea, Michał Woźniak, *Solstice*, fot. LUHAI DONG

scena zbiorowa, Mozart, fot. Jennifer Blackman

Solstice – finezja ruchów, prostota linii, siła światła, celebrowanie pięknego wspomnienia. Choreografia *Solstice* powstała w 2014 roku. Jej pierwsze wykonanie przez Phoenix Ballet miało miejsce w Pekinie. Inspiracją dla tej nowej 15-minutowej choreografii nienarracyjnej Francisco Gellego był widok dwojga przyjaciół tańczących na plaży przy pełni księżyca. *Od tej pamiętnej nocy minęły lata, ale wzbudzone uczucia wciąż żyją w mej pamięci. Prostota i spokój tego doświadczenia obezwładniły mnie. Gdy tak patrzyłem na te dwa ciała poruszające się w rytm fal uderzających o piasek w świetle księżyca odbijającego się w wodzie, opanowało mnie głębokie uczucie nadziei, ponadczasowości, romantyzmu i uwielbienia życia. Obraz tamtej nocy wciąż przypomina mi, że piękno stale nas otacza. Jest wszechobecne, ale nie zawsze dostrzegalne czy oczywiste. To my musimy być świadomi jego obecności, przyjmować i doceniać je.*

Solstice to oda do radości życia, piękna miłości i siły romantyzmu. To nadzieja, że nauczymy się przeżywać każdą chwilę.

String of Thoughts. W swej pracy nad nowymi utworami choreograf Albert Blaise Cattafi zawsze czerpie z codziennych doświadczeń i zaprasza publiczność do ich przeżywania. Swoje nowe dzieło stworzył dla Phoenix Ballet, specjalnie na XXIII Łódzkie Spotkania Baletowe. To romantyczna opowieść zainspirowana przez nowojorskich muzyków ulicznych. Ten atrakcyjny wizualnie balet współczesny łączy technikę klasyczną ze spojrzeniem filmowym. Jest to historia opowiedziana przez różnych tancerzy. Sytuacje, w których uczestniczą bohaterowie, mogą zdarzyć się w życiu każdego z nas. W tym jednoaktowym balecie zróżnicowana ścieżka dźwiękowa podkreśla chwile piękna, odrzy, rozgoryczenia oraz humoru.

Gisele Bethea, Michał Woźniak, *Śpiąca królewna*,
 fot. Jennifer Blackman

The Awakening to premierowa choreografia Ricky'ego Palomina. Spektakl powstał jako manifest propagujący ekologiczny tryb życia, którego choreograf jest zwolennikiem. Tą krótką formą baletową artysta chciał wyrazić swój niepokój związany z losami naszej planety. Opowiada historię Matki Ziemi zagrożonej katastrofą ekologiczną i zmuszonej zmierzyć się ze swoim największymi obawami. Konfrontacja z własnymi lękami stwarza też jednak możliwości rozwoju. *Zazwyczaj to, czego najbardziej się boimy, pozwala się nam rozwinąć i przerosnąć wyobrażenia o swoich możliwościach.* Kompozytorem i producentem muzyki do spektaklu jest Matt Cady.

FUZI

Design by a dancer for dancers

Zespół Phoenix Ballet pragnie serdecznie podziękować: Pani Lori Constantini, Panu Bogumiłowi Horchemowi (konsulowi honorowemu RP w Phoenix) oraz Polskim Liniom Lotniczym LOT za pomoc w przygotowaniu oraz realizacji występu zespołu podczas XXIII Łódzkich Spotkań Baletowych.

Sławomir Woźniak

Wybitny polski tancerz, choreograf i pedagog, absolwent szkoły baletowej w Poznaniu oraz Uniwersytetu Muzycznego im. F. Chopina w Warszawie. Zadebiutował w 1986 na scenie Opery Wrocławskiej rolą Księcia w spektaklu *Kopciuszek* w choreografii Teresy Kujawy. W roku 1988 rozpoczął pracę w zespole baletowym Teatru Wielkiego w Łodzi, w charakterze solisty, a następnie pierwszego tancerza. Jego pierwszą rolą na łódzkiej scenie był Książę w *Kopciuszku*, w inscenizacji Iriny Fokiny. Wielki sukces w spektaklu zaowocował zaproszeniem tancerza do USA, gdzie wziął udział w *Dziadku do orzechów* w partii Księcia. Był to moment przełomowy w karierze młodego artysty, gdyż w czasie pobytu w USA udało mu się nawiązać stałą współpracę z zespołem

baletowym Iriny Fokiny w New Jersey. W 1991 związał się z Teatrem Wielkim-Operą Narodową w Warszawie. Jako pierwszy tancerz kreował tam wszystkie główne partie męskie w spektaklach klasycznych i współczesnych. Z warszawskim teatrem był związany oficjalnie do 2011 roku, ale już w 2006 roku przeniósł się do Arizony w Stanach Zjednoczonych, gdzie założył prywatną szkołę baletową – Master Ballet Academy, która szybko zyskała renomę i krajowy rozgłos. Sławomir Woźniak jako tancerz współpracował z Polskim Teatrem Tańca Baletem Poznańskim, Teatrem Wielkim w Poznaniu, Operą Bałtycką, Kieleckim Teatrem Tańca, a na arenie międzynarodowej również z Bułgarskim Teatrem Narodowym im. Iwana Wazowa w Sofii, Greckim Teatrem Narodowym w Atenach oraz Areną di Verona. Dodatkowo jako jedna z gwiazd występował gościnnie w programie baletowym *Geants de la Danse*, z którym odwiedził niemal wszystkie większe sceny Europy. W trakcie całej kariery Sławomir Woźniak wystąpił na scenach sześciu kontynentów.

Innym polem zainteresowań Sławomira Woźniaka, poza występami w charakterze tancerza, jest pedagogika baletu oraz choreografia. Artysta zadebiutował jako choreograf w 1998 na scenie kameralnej Teatru Wielkiego-Opery Narodowej baletem *Tylko miłość* – do muzyki Albinoniego. W 2001, także w Teatrze Wielkim-Operze Narodowej, współpracował z Emilem Wesotowskim przy realizacji spektaklu teatralno-baletowego *Święto wiosny*, a w 2005 stworzył choreografię *Komix-Komedia* w ramach wieczoru baletowego *Taniec według mężczyzn*. Sławomir Woźniak ma na swoim koncie kilka choreografi do oper, takich jak: *Adriana Lecouvreur* i *Kandyd* (w Teatrze Wielkim w Łodzi), *Wolny strzelec* (w Teatrze Wielkim w Poznaniu), jak również choreografię do spektaklu *Parady* w reżyserii Krzysztofa Zaleskiego, wystawianego na scenie Teatru Ateneum w Warszawie. Za zasługi dla polskiej sztuki tańca w 2004 roku otrzymał od Prezydenta Polski Srebrny Krzyż Zasługi. Jest również laureatem III Międzynarodowego Konkursu Baletowego w Nowym Jorku (1990). W 1991 roku otrzymał Medal im. Leona Wójcickowskiego i Nagrodę Młodych im. Stanisława Wyspiańskiego w dziedzinie tańca, a w 1993 Brązowy Medal na I Światowym Konkursie Baletowym w Nagol.

Francisco Gella

Francisco Gella urodził się w Bacolod City na Filipinach. Obecnie mieszka i pracuje w Los Angeles w Kalifornii. Swoją przygodę z tańcem rozpoczął bardzo późno, bo dopiero w wieku 19 lat. Udział w zajęciach tanecznych w czasie nauki w college'u pozwolił mu odnaleźć powołanie i zainspirował go do dalszej nauki tańca, zaś intensywny cykl szkoleniowy umożliwił mu uzyskanie dyplomu na kierunku Taniec na Uniwersytecie Waszyngtońskim w Seattle w 1996 roku.

Francisco Gella był członkiem takich zespołów, jak: Philadelphia Dance Company, Repertory Dance Theater, Spectrum Dance Theater, Chamber Dance Company, Seattle Opera, California Ballet oraz Ballet Pacifica. Dwukrotnie brał udział w kursach i pokazach organizowanych przez National

Choreographers Initiative, ponadto tańczył jako pierwszy solista w trakcie ceremonii zamknięcia Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Nagano w 1998 roku oraz w specjalnym świątecznym widowisku tanecznym autorstwa Daniela Ezralowa zatytułowanym *X-mas Philes*. W czasie swojej bogatej kariery Francisco Gella miał możliwość pracowania z wieloma artystami i zespołami tanecznymi. Tworzył autorskie układy m.in. dla Pennsylvania Ballet, Ballet East, Tucson Regional Ballet, Reflections Dance Company, California Ballet, Ballet Pacifica, The University of Utah Ballet Ensemble, South Bay Ballet oraz Luminario Ballet. Miał również możliwość współpracy z Akademią Tańca z Los Angeles, Uniwersyteciem Waszyngtońskim czy festiwalami Laguna Dance Festival. W 2013 roku Francisco Gella założył własną grupę taneczną – COLABO Youth Dance Collective. W październiku 2014 roku stworzył specjalnie dla Phoenix Ballet choreografię *Solstice*, która została zaprezentowana przed publicznością w Pekinie w czasie oficjalnego otwarcia międzynarodowego konkursu tanecznego Beijing International Ballet Invitational for Dance Schools.

Choreografie autorstwa Francisca Gelli często spotykają się z uznaniem krytyki oraz zdobywają liczne wyróżnienia. Wśród nagradzanych dzieł są między innymi układy *Configured Echoes* stworzony dla South Bay Ballet, który otrzymał wyróżnienie dla najlepszej choreografii na National Regional Dance America Conference oraz widowisko *Tango en Pointe*, które uświetniało Prezydencką Galę Naukowców organizowaną w Kennedy Center w Waszyngtonie. Ponadto choreograf wielokrotnie był finalistą festiwalu-konkursu Dance Under the Stars Choreography Festival, a w 2013 roku otrzymał najwyższe możliwe wyróżnienie przyznawane na tym festiwalu. Francisco Gella stworzył również wiele wyróżnionych choreografi zespołowych i solowych dla licznych uczestników Youth America Grand Prix. Na ogólnokrajowym konkursie baletowym dla młodych tancerzy otrzymał dwukrotnie (2011 i 2012) wyróżnienie dla najlepszego choreografa.

foto: archiwum artysty

Albert Blaise Cattafi

Wykształcenie taneczne zdobył w The Joffrey Ballet School w Nowym Jorku oraz Kelly Allen's for Dancer's Only w New Jersey. W czasie swojej kariery dał się poznać jako bardzo zdolny tancerz. Cattafi jest członkiem zespołu Rasta Thomas' Bad Boys of Dance. Poza zespołem występował między innymi w spektaklu Jeffa Amsdena *A Few Good Men... Dancin'*, jak również w międzynarodowej reklamie napoju Coca-Cola Zero. Jako solista tańczył na wielkich scenach na całym świecie, m.in. The New Amsterdam Theater w Nowym Jorku, Salder's Wells Theatre w Londynie czy Lucent Danse Theatre w Hadze.

Z powodzeniem współpracował ze znanymi reżyserami, zdobywcami nagród Tony, jak Des McAnuff czy Jerry Mitchell. Był również asystentem najwybitniejszych choreografów amerykańskich, takich jak Sergio Trujillo (zdobywca nagrody Tony), Ray Leeper (choreograf SYTYCD – amerykańskiej wersji programu tanecznego You Can Dance) oraz Mil Michaels (zdobywczyni nagrody Emmy). Albert Cattafi pracował także jako choreograf-asystent przy tworzeniu widowiska cyrkowego *INDIA*, autorstwa Franca Dragone oraz przy wielkich broadwayowskich produkcjach, takich jak *Spiderman*, *Tarzan*, *Billy Elliot* czy *Flash Dance*. Cattafi występował gościnnie na wielu galach (z Florence and the Machine na Video Music Awards czy z Kelly Clarkson na American Music Awards) oraz w wielu programach, w tym między innymi *So You Think You Can Dance*.

Tancerz i choreograf był jednym z pierwszych członków zespołu tanecznego Shaping Sound z Los Angeles, którego głównymi choreografami byli Travis Wall, Teddy Forance oraz Nick Lazzarini. W ostatnim czasie Cattafi współpracował w Las Vegas z Cirque du Soleil przy jednym z ich spektakli, zatytułowanym *Love*. Albert Cattafi wyznaje zasadę, że we wszystkim, co się robi, należy dążyć do perfekcji. Wierzy również w to, że nie powinno się nigdy porzucić nauki i możliwości poszerzania własnych horyzontów, a w konsekwencji możliwości rozwoju. Warto się uśmiechać.

foto: archiwum artysty

Ricky Marcelino Palomino

Wykształcenie taneczne zdobył w Ballet Arizona. Dzięki otrzymanym stypendiom miał szansę doskonalić swoje umiejętności i poznawać nowe techniki taneczne w Alvin Ailey i Broadway Dance Center. Był jednym z członków-założycieli takich formacji tanecznych, jak Cedar Lake Dance Company z Nowego Jorku czy H.T. Chen Dance & Co. Dalszy rozwój umożliwiły mu także występy w trzecim sezonie programu *So You Think You Can Dance* (amerykańskiego pierwowzoru znanego w Polsce *You Can Dance*), w specjalnym projekcie tanecznym *The Macy's Stars of Dance* prezentowanym w ramach amerykańskiego *Tańca z gwiazdami* oraz udział w filmie dokumentalnym o tańcu, zatytułowanym *Movement One's Dance*, którego twórcą był znany choreograf

Teddy Forance. W ostatnim czasie artysta wyprodukował, wyreżyserował i współtworzył choreografię do widowiska *Daylight Come*, wystawianego w Los Angeles, jak również wyreżyserował i stworzył choreografię do widowiska teatralnego *Tranzyt Wenus*, specjalnie dla Kieleckiego Teatru Tańca. Obecnie można również oglądać Ricky'ego M. Palomino w wielu amerykańskich programach telewizyjnych, takich jak *Raising Asia*, *Dance Moms* czy *Abby's Ultimate Dance Competition*, do których tworzy choreografie. Wielokrotnie uczestniczył w roli nauczyciela i wykładowcy w kongresach i warsztatach tanecznych, obecnie pełni na stałe funkcję dyrektora artystycznego kursów mistrzowskich SHOCK REMIX. Ricky M. Palomino jest nie tylko zapraszany przez największe studia taneczne jako gościnny wykładowca, ale był również asystentem amerykańskich choreografów-laureatów nagrody Emmy, takich jak Mia Michaels, Tyce Diorio, Chris Scott i Sonya Tayeh. Ricky M. Palomino dotychczas współpracował między innymi z Głorią Estefan, a także tworzył choreografie specjalnie dla The Pointer Sisters, Kristine W, Taylor Dayne i legendarnej Patti LaBelle. Poza tańcem zajmuje się zawodowo muzyką – dotychczas nagrał dwa albumy muzyczne (*Hyperactive Involvement* i *Amateurly Honest*), które były dystrybuowane w 22 krajach. Obecnie pracuje nad swoim trzecim albumem, a na stałe pracuje jako profesor tańca na The American Musical Dramatic Academy w Hollywood, tworzy też własną linię odzieżową *Marcelino Palomino*.

Najnowsze dzieło artysty, czyli choreografię *The Awakening*, stworzoną specjalnie dla Phoenix Ballet, można będzie zobaczyć na XXIII Łódzkich Spotkaniach Baletowych.

**CORPO DI BALLO DEL
TEATRO ALLA SCALA**

GALA

30, 31
maja 2015

TEATRO ALLA SCALA

30, 31 maja 2015

Corpo di Ballo del Teatro alla Scala

GALA

Corpo di Ballo del Teatro alla Scala
dyrektor: Makhar Vaziev
orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi
dyrygent: Marcelo Spaccarotella

Część pierwsza

Le Spectre de la rose
choreografia: Michail Fokin
muzyka: Carl Maria von Weber
tańczą: Lusymay Di Stefano, Claudio Coviello

L'altro Casanova, pas de deux
choreografia: Gianluca Schiavoni
muzyka: Antonio Vivaldi
tańczą: Virna Toppi, Antonino Sutera

Diana e Atteone
choreografia: Agrippina Vaganova
muzyka: Cesare Pugni, adaptacja Riccardo Drigo
tańczą: Alessandra Vassallo, Federico Fresi

La rose malade
choreografia: Roland Petit
muzyka: Gustav Mahler
tańczą: Vittoria Valerio, Mick Zeni

Grand Pas Classique
choreografia Victor Gsovskij
muzyka: Daniel-François Auber
tańczą: Nicoletta Manni, Timofej Andrijashenko

Część druga

L'histoire de Manon, pas de deux, akt I, scena II
choreografia: Kenneth MacMillan
muzyka: Jules Massenet
tańczą: Virna Toppi, Marco Agostino

Il corsaro, pas de deux
choreografia: Marius Petipa
muzyka: Riccardo Drigo
tańczą: Vittoria Valerio, Angelo Greco

Proust, ou les intermittences du coeur
"Le combat des anges"
pas de deux Morel et Saint-Loup, akt II, scena XII
choreografia: Roland Petit
muzyka: Gabriel Fauré
tańczą: Mick Zeni, Antonino Sutera

Giselle, pas de deux, akt II
choreografia: Jean Coralli, Jules Perrot
przeniesienie choreografii: Yvette Chauviré
muzyka: Adolphe Adam
tańczą: Lusymay Di Stefano, Claudio Coviello

La morte del cigno
choreografia: Michail Fokin
muzyka: Camille Saint-Saëns
tańczy: Marta Romagna

Don Chisciotte, grand pas de deux, akt III
choreografia: Marius Petipa
muzyka: Ludwig Minkus
tańczą: Nicoletta Manni, Nicola Del Freo,
Alessandra Vassallo

fol. Marco Brescia i Rudy Amisano/Teatro alla Scala

na II

na XII

ello

ala

foto: Marco Brescia e Rudy Amisano/Teatro alla Scala

o zespole

Zespół baletowy Teatro alla Scala może się poszczycić wspaniałą historią, której początki przypadają na 1778 rok, kiedy powołano do życia najstynniejszy na świecie teatr muzyczny. Znakomici choreografowie, tacy jak Jean-Georges Noverre, Gasparo Angiolini i Salvatore Vigano, wywarli ogromny wpływ na taniec w Europie – jeszcze przed założeniem w 1813 Imperial Dance Academy La Scala. Następnie Carlo Blasis, wielki tancerz, nauczyciel i teoretyk, wprowadził balet, do okresu romantycznego, przyczyniając się do technicznej innowacji stylu. W Rosji Enrico Cecchetti propagował nauczanie włoskiego warsztatu akademickiego. Wstępując w szeregi Ballets Russes Sergieja Diaghilewa, przyczynił się do wywindowania pozycji włoskiej szkoły tańca. Taniec w Teatro alla Scala wkroczył w dwudziesty wiek w towarzystwie uznanych choreografów związanych z Ballets Russes, takich jak Michail Fokin oraz Leonide Massine. Z wyzwolonego i ekspresjonistycznego tańca Europy Środkowej lat 30. i 40. XX w. wywodził się między innymi Aurel Milloss. Arturo Toscanini powierzył mu ponownie zjednoczenie zespołu baletowego La Scala po zakończeniu II wojny światowej. Milloss, przygotowując kolejne propozycje

Miłość, liryzm i puryzm akademicki...

W pierwszej części bogatego programu *Gali* tancerze Teatro alla Scala prezentują temat miłości wykorzystując różnorodne środki wyrazu sztuki baletowej. W choreografii *Spectre de la rose* stworzonej przez Michaila Fokina w 1911 roku dla Ballets Russes, romantyzm ma cechy stylu secesyjnego, zarówno jeśli chodzi o kostiumy *Ducha Róży*, jak i o linię choreograficzną. Wszystkie elementy choreografii służą ukazaniu marzeń i uczuć. W choreografii *Altro Casanova* Gianluki Schiavoniego (2011) miłość jest rozwiązta i kusząca jak nowoczesna kobieta. Wyróżniają ją ostre linie ruchu, improwizacja, ruch nagły podobny do ruchu sztyletu. Natomiast *Diana e Atteone*, błyskotliwa choreografia Agrypiny Vaganowej, znakomitej rosyjskiej pedagog, jest holdem złożonym mitologii greckiej: dziewczica Diana, bogini łowów, ścigana jest przez Akteona, herosa i satyrę. Wreszcie w *La Rose malade* Rolanda Petita ukazana jest obawa przed starością, kres miłości, ulatniający się zapach róży. Efektowne *Grand pas classique* Victora Gsovskiego (1949) to ruchy pełne wirtuozerii, powolny liryzm *adagio* przechodzi w dynamiczną *codé*.

fot. Marco Brescia i Rudy Amariano/Teatro alla Scala

u *Gali*
at mito-
wyraza
e de la
w 1911
cechy
kosti-
aficzną.
azaniu
sanova
st roz-
l. Wyr-
h nagły
Diana
grypiny
og, jest
ziewica
kteona,
malade
staroś-
y. Efek-
wskiego
y liryzm

fot. Marco Brescia i Rudy Amisano/Teatro alla Scala

repertuarowe, nie tylko zapraszał do współpracy świetnych muzyków, renowowanych scenografów i malarzy, ale również wybitnych gości, jak choćby George Balanchine. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych La Scala stała się sceną otwartą dla największych nazwisk ówczesnej panoramy artystycznej. W 1963 roku zadebiutował tu choreograf Roland Petit, w latach 70. – Maurice Béjart, a w 1965 roku bliską współpracę z mediolańskim teatrem nawiązał Rudolf Nurejev. W ostatnich latach zespół baletu La Scali umocnił swoją pozycję w kraju i za granicą dzięki spektaklom w Operze Paryskiej, Teatrze Bolszoi w Moskwie, Teatrze Maryjskim oraz dzięki występom w USA, Niemczech, Turcji, Brazylii, Hiszpanii, Meksyku i Chinach. Dzięki wyjątkowym zdolnościom interpretacyjnym i możliwościom technicznym gwiazd La Scali: Swietłany Zacharowej, Roberto Bolle, Massimo Murru, artystów gościnnych, pierwszych solistów, solistów oraz członków zespołu baletu, Makharowi Vazievowi udało się wprowadzić w zespole wysoki artystyczny standard. Celem działań dyrektora było ożywienie najbardziej znaczącego repertuaru baletowego XX wieku jako „tradycji nowego” w świecie

Choreografia jest tryumfem miłości namiętnej. Do drugiej części *Gali* wybrano również znane choreografie. W *L'histoire de Manon* Mac Millana (1949) De Grioux i główna bohaterka zakochują się w sobie, lecz kobieta okazuje się niestała w uczuciach. W *pas de deux* z *Il Corsaro* (1836) Petipy ukazana jest namiętność i wdzięczność uratowanej przez pirata niewolnicy. W *Le combat des anges* Rolanda Petita Saint Loup opiera się zepsuciu Morela. Wkraczamy w mglistą noc czystego romantyzmu za sprawą *Giselle* (Corallego i Perrota, 1841): wieśniaczka, zmieniona w wile, spotyka się ponownie ze swoim nieuczciwym ukochanym, a w ich poruszającym *pas de deux*, miłość i przebaczenie są przepięknie nostalgiczne. Uczucie to przeistacza się w tęsknotę w *Morte del Cigno* (1907 r.) Fokina. To siedem minut ulotnego piękna przed wirtuozerią *Don Chisciotte* (*grand pas de deux* Petipy z 1869/1871), błyskotliwego zakończenia tej niezapomnianej *Gali*.

Marinella Guatterini

foto. Marco Brescia; Rudy Amisano/Teatro alla Scala

Marcelo Spaccarotella

Urodził się w Buenos Aires, w Argentynie, tam też zdobył wykształcenie muzyczne w zakresie gry na fortepianie, kompozycji i dyrygentury. Po ukończeniu, z najwyższymi laurami, argentyńskich konserwatoriów muzycznych Manuela de Falli i Carlosa Lopeza Bucharda, postanowił przenieść się do Włoch, by tam doskonalić swoje umiejętności. Głównym przedmiotem zainteresowania artysty jest muzyka kameralna oraz dyrygentura orkiestrowa. Pragnąc rozwijać swoje umiejętności, uczęszczał na wiele kursów oraz dyrygował koncertami, m.in. w Buenos Aires (Argentyna), Kurytybie (Brazylia) oraz Mediolanie (Włochy). W 1991 roku wziął udział w kursie dla akompaniatorów baletowych organizowanym przez Teatro alla Scala w Mediolanie. Zajęcia pozwoliły mu odkryć własne powołanie i utwierdziły w postanowieniu, by łączyć swoją przyszłość z tańcem. W czasie wielu lat pracy z wybitnymi mistrzami baletowymi, korepetytorami oraz najlepszymi tancerzami, Marcelo Spaccarotella miał możliwość zdobycia ogromnego doświadczenia, zwiększenia swoich umiejętności oraz dogłębnego zrozumienia związku między tańcem i muzyką. W trakcie swojej kariery współpracował między innymi z baletem Opery w Zurychu oraz orkiestrą Teatro alla Scala. W 2014 roku uczestniczył z zespołem baletowym Teatro alla Scala w tournée po Kazachstanie, gdzie dyrygował Orkiestrą Symfoniczną z Astany w czasie spektaklu *Don Kichot*. Marcelo Spaccarotella jest również wykładowcą w Accademia Teatro alla Scala, gdzie prowadzi zajęcia dla muzyków współpracujących z baletem.

baletu; wskrzeszenie klasyki; zapewnienie młodym choreografom kreatywnych możliwości; pozyskiwanie znanych kierowników muzycznych do świata baletu w celu podniesienia atrakcyjności, ale również podkreślenia nie tylko muzycznej doskonałości, jaka cechuje La Scala. Pod dyrekcją Vazieva zespół powiększył się. Obecnie w balecie tańczą pierwsi soliści: Nicoletta Manni i Claudio Coviello oraz soliści Massimo Garon i Marco Agostino, Vrina Toppi, Vittoria Valerio, Federico Fresi, jak również bardzo młodzi tancerze: Alessandra Vassallo i Christian Fagetti oraz wielu nowych tancerzy, w tym Lusymay di Stefano, Denise Gazzo i Angelo Greco, którzy debiutowali w głównych partiach, wypełniając tym samym nadrzędną rolę zespołu, czyli odkrycie i prezentację kielujących talentów.

Marnella Guatterini

partner zagranicznego tournée

 UniCredit

fot. Marco Brescia, Rudy Amisano/Teatro alla Scala

XXIII

23rd

Łódzkie Spotkania Baletowe

Lodz Ballet Festival

maj 2015

KALENDARIUM

- 9, 10 i 12.05.2015, sobota/niedziela/wtorek 19.00
CHOPIN WYMARZONY/CHOPIN IMAGINAIRE
Teatr Wielki w Łodzi
PREMIERA

- 15 i 16.05.2015, piątek/sobota 19.00
SYLVIE GUILLEM – LIFE IN PROGRESS
Sylvie Guillem, Sadler's Wells London

- 19 i 20.05.2015, wtorek/środa 19.00
MEN IN MOTION
Ivan Putrov

- 23 i 24.05.2015, sobota/niedziela 19.00
LAC
Les Ballets de Monte Carlo

- 26 i 27.05.2015, wtorek/środa 19.00
RISING
Phoenix Ballet

- 30 i 31.05.2015, sobota/niedziela 19.00
GALA
Teatro alla Scala
i orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi
dyrygent: Marcelo Spaccarotella

DYREKTOR NACZELNY WOJCIECH NOWICKI, zastępca dyrektora ds. administracyjnych Maciej Bargielowski, zastępca dyrektora ds. produkcji Krzysztof Bogusz, zastępca dyrektora ds. inwestycyjnych Grzegorz Kruhy, główna księgowa Teresa Plonowska, pełnomocnik ds. współpracy z zespołami artystycznymi Tadeusz Kozłowski, **SOLIŚCI: sopran**: Monika Cichocka, Anna Wiśniewska-Schoppa, Joanna Woś, Dorota Wójcik, Patrycja Krzeszowska, Joanna Moskowitz*, Katarzyna Hołysz*, Marta Wytomańska*, Agnieszka Adamczak*, Agnieszka Sokolnicka*, Małgorzata Borowik*, Wioletta Chodowicz*, Sylwia Maszewska*, Maria Rozynek, Astrid Weber*, Maria Brojek*, **mezzosoprany**: Bernadetta Grabias, Elwira Janasik, Agnieszka Makówka, Olga Maroszek, Monika Korybalska*, Jolanta Gzella*, Elżbieta Wróblewska*, Małgorzata Walewska*, Helena Zubanovic*, Anna Lubańska*, **tenory**: Krzysztof Marciniak, Dominik Sutowicz, Tomasz Jedz*, Aleksander Zuchowicz*, Karol Bochański*, Łukasz Załęski*, Rafał Bartmiński*, Tomasz Kuk*, Dawid Kwieciński*, Ivan Momirov*, Alexander Schulz*, Clemens Bieber*, Sang-Jun Lee*, Pawlo Tolstoy*, Sylwester Smulczyński*, Ryszard Adamus*, **barytony**: Andrzej Kostrzewski, Zenon Kowalski, Łukasz Motkowicz, Przemysław Reznar, Adam Szerszeń, Bartłomiej Misiuda*, Stanisław Kuflyuk*, Jukka Rasilainen*, Tomasz Konieczny*, Tomasz Rak*, Mikołaj Zalasinski*, Stanisław Klerner*, Józef Mituta*, **basy**: Patryk Rymanowski, Grzegorz Szożak, Robert Ulatowski, Eryk Rymanowski*, Piotr Nowacki*, Tomasz Konieczny*, Eugeniusz Nizioł*, **pianiści korepetytorzy solistów**: Tetyana Dranchuk, Taras Hlushko, Ewa Szpakowska*, Nadieżda Pawlak*, Larisa Czaban*, Justyna Skoczek*, Anna Duksztó*, **BALET: I soliści**: Monika Maciejewska-Potockas, Gintautas Potockas, Piotr Ratajowski, **soliści**: Valentyna Batrak, Ekaterina Kitaeva-Muško, Julia Sadowska, Witold Biegański, Nazar Botsji, Wojciech Domagała, Jan Łukasiewicz, Krzysztof Pabjańczyk, **koryfeje**: Agnieszka Białous, Aleksandra Gryś, Ewa Kowalska-Brodek, Aneta Kosmowska, Minoru Nakayama, Anna Pruszyńska-Galvany, Yuki Itaya, Wiktor Krakowiak-Chu, Dominik Senator, Kirill Shcherban, Ryo Takaya, **zespół**: Izabela Barbacka, Marta Borczakowska, Lydie Bouffoux, Caroline Bulst, Claudia Elvetico, Hanna Jankowska, Karolina Jaremko, Lidia Kolbus, Laura Korolczuk, Matylda Molińska, Riho Okuno, Sakurako Onodera, Daria Ozga, Hannah Sofo, Bogumiła Solek, Adrianna Stępień, Klaudia Strzelczyk, Reina Yamashita, Grzegorz Brożek, Jakub Józwiak, Tomu Kawai, Mateusz Kubiak, Dawid Kucharski, Yukihiro Minamizawa, Federico Paris, Arthur Stashak, **kierownik baletu**: Dominik Muško, **asystenci-pedagodzy**: Lubov Bakhareva, Anna Lewandowska, Uran Azymov, **akompaniatorzy**: Elżbieta Bruc, Bogusław Bigos*, **koordynator baletu**: Jarostaw Biernacki*, **inspektor baletu**: Krzysztof Pabjańczyk, **nadzór choreograficzny**: Dobrosława Gutek-Woźniak*, **ORKIESTRA: I skrzypce**: Ludwika Tomaszewska-Klimek, Iwona Tomaszewska, Andrzej Marchel, Ryszard Dutkowski, Marcin Budziarski, Henryka Nierychło, Marek Nowakowski, Bogdan Mazur, Paweł Załucki, Karolina Pacholczyk, Aleksandra Bartoszek, Wiesława Ryczel*, **II skrzypce**: Hanna Drzewiecka-Borucka, Katarzyna Galdecka-Sprawka, Marta Jabłońska, Lech Gutowski, Beata Bugała, Wojciech Cłapiński, Ewa Walkiewicz, Ariadna Pacześniak, Patrycja Badowska, Katarzyna Korzycka, Dominika Wiśniewska, Andrzej Kowalczyk*, **altówki**: Maria Tomala, Kazimierz Mazur, Franciszek Nierychło, Katarzyna Piasecka-Filipiak, Jacek Rurak, Przemysław Florczak, Katarzyna Marchel, Justyna Łuczyńska, Adam Brakowski, **wiolonczele**: Agnieszka Kołodziej, Maciej Baran, Joanna Dzidowska, Marek Przybyła, Ewa Żeno, Hanna Mudza, Agata Kruk-Kasprzak, Adam Czyszak, **kontrabasy**: Michał Przeździecki, Miłosz Krupka, Sylwester Masłoń, Marcin Wajch, Michał Łuczak, **harfy**: Dorota Szyszkowska-Janiak, Joanna Tomala, **flety**: Cezary Dynowski, Marzena Kowalczyk, Marta Durczewska-Grzywińska, Olga Leonkiewicz, Dyonizy Chrzastowski*, **oboje**: Agata Piotrowska-Bartoszek, Krzysztof Siemiński, Justyna Herc-Pabisiak, Monika Woźniak, **klarnety**: Piotr Maciejewski, Zuzanna Niedziela, Krzysztof Płoszyński, Mariusz Walkiewicz, **fagoty**: Andrzej Kalkandisz, Michał Łabecki, Beata Strembicka, **trąbki**: Konrad Boniński, Mirosław Dudek, Tomasz Chreścijane, Adam Kowalczyk, **waltornie**: Waldemar Szelągowski, Tomasz Sopur, Marta Dominiuk-Kwiatkowska, Zbigniew Galant*, **Mieczysław Woźnica***, **puzony**: Jacek Kasprzak, Waldemar Szubski, Dariusz Sprawka, Bartłomiej Kruszyński, Tomasz Jagoda, **tuba**: Jacek Dzidowski, **perkusja**: Sebastian Dworcak, Bożena Kozłowska, Magdalena Kowalczyk, Bogusława Stelmach, Jakub Jeziorowski, Jan Pawlak, **fortepian**: Andrzej Zawadzki*, **gitara**: Albin Brzeziński*, **klawesyn**: Ewa Kruszyńska*, **kierownik muzyczny**: Eraldo Salmieri, **dyrygenci**: Marta Kosielska, Tadeusz Kozłowski*, Michał Kocimski*, Ruben Silva*, Piotr Wajrak*, Bassem Akiki*, Paweł Przytockii*, Tadeusz Wojciechowski*, **koncertmistrz**: Ludwika Tomaszewska-Klimek, Agnieszka Kołodziej, **inspektorzy**: Waldemar Szubski, Andrzej Marchel, **CHÓR: sopran**: Anna Bacciarelli, Agnieszka Białek, Maria Goriach,

Karolina Jagoda, Dagny Konopacka, Agnieszka Lechocińska, Katarzyna Nowacka, Sylwia Nowicka, Beata Olszewska, Aldona Orzeł-Sztabińska, Irena Pietrzak, Katarzyna Pisarek, Maria Stuczyńska, Bogna Szymańska, Dorota Szymczak-Drygas, Anna Terlecka-Kierner, Agnieszka Wasilewska-Stefańska, Jadwiga Wiktorska-Zajac, Dorota Woźniak, Maria Brojek*, **alty**: Agorica Basiuras, Anna Dylkowska-Dobiec, Ewelina Hrycak, Teresa Kmiecik-Biernacka, Dominika Kobalczyk, Anna Kobyłańska-Przybyła, Katarzyna Kuźnik, Justyna Ozdowska, Paulina Pomykała, Jolanta Sitek, Joanna Skoblewska, Anna Szymańska, Otylia Świdorska, Izabela Wesółowska, Agnieszka Witkowska, Marzena Zarzycka, **tenory**: Michał Jan Barański, Mariusz Budkowski, Marcin Ciechowicz, Przemysław Cierzniewski, Krzysztof Dyttus, Szymon Figurski, Wojciech Kryger, Artur Mleko, Grzegorz Siwiński, Cezary Socha, Wojciech Strzelecki, Marek Twardowski, Ryszard Adamus*, Józef Mituta*, **basy**: Michał Barański, Zbigniew Gawroński, Romuald Kisielewski, Grzegorz Kujawiak, Zbigniew Kuźnik, Krzysztof Piłch, Wiesław Rudnicki, Andrzej Staniewski, Adam Suwald, Jakub Telinga, Witold Tomczyk, **kierownik chóru** Waldemar Sutryk, **z-ca kierownika chóru** Michał Jan Barański, **inspektor chóru** Krzysztof Dyttus, **korepetytor chóru** Zbigniew Rymarczyk, **inspicjenci** Anna Krzemińska, Andrzej Kowalik, Zbigniew Pawełczyk, **z-ca kierownika działu organizacji pracy artystycznej** Rafał Domagała, **kierownik biura obsługi widzów** Elżbieta Kraska, **kierownik działu promocji i marketingu** Dorota Mendelewska, **z-ca kierownika działu literackiego** Iwona Marchewka, **kierownik działu produkcji przedstawień** Katarzyna Zbtowska, **zastępca kierownika działu ds. produkcji kostiumów** Marzena Szkobel, **zastępca kierownika działu ds. produkcji dekoracji** Zygmunt Dziubiński, **kierownik działu eksploatacji przedstawień** Sylwester Borowski, **główny specjalista ds. urządzeń sceny** Marek Ziółkowski, **kierownik impresariatu** Krystyna Filip, **kierownik działu organizacji i kadr** Iwona Czubaszek, **kierownik działu administracyjnego** Mariola Majda, **kierownik działu zaopatrzenia i transportu** Marian Brodowicz, **kierownik działu zamówień publicznych** Ewa Danielak, **kierownik działu inwestycji** Paweł Malinowski, **główny specjalista ds. funduszy UE** Małgorzata Kazimierska, **kierownik działu eksploatacji** Dominik Dudziński, **główny specjalista ds. energetyki** Jerzy Tomasik, **kierownik działu zakwaterowań i ochrony mienia** Mariola Materka, **kierownik zakładowej służby ratowniczej** Tomasz Lewandowski, **kierownik pracowni malarskiej** Krzysztof Lisowski, **kierownik pracowni perukarstwa i charakteryzacji** Teresa Janicka, **starszy mistrz pracowni krawieckiej damskiej** Beata Adamiak, **starszy mistrz pracowni krawieckiej męskiej** Ewa Rykowska, **starszy mistrz pracowni tapicerskiej** Zdzisław Kapituła, **starszy mistrz pracowni nakryć głowy i dodatków do kostiumów** Anna Kołomańska, **starszy mistrz pracowni modelatorskiej** Marzanna Machalska, **starszy mistrz pracowni szewskiej** Krzysztof Pacyniak, **starszy mistrz pracowni stolarskiej** Jacek Tomczyk, **mistrz pracowni ślusarskiej** Adam Urbaniak, **główny brygadier brygady akustyków** Roman Kulesza, **główny brygadier brygady montażu dekoracji – koordynator sceny** Jacek Wojciechowski, **główny brygadier brygady napędów sceny** Andrzej Maciejewski, **główny brygadier brygady oświetlenia sceny** Adam Trautz, **główny brygadier w brygadzie mechaników** Tomasz Pira, **mistrz brygady garderobianych** Anna Krawczyńska.

* współpraca

Wspieramy kulturę i sztukę

Od lat wspieramy i promujemy sztukę, wierząc, że nadaje rzeczywistości piękny wymiar i wnosi znaczący wkład w tworzenie innowacyjnych idei. Mecenat nad wydarzeniami kulturalnymi i artystycznymi jest integralną częścią filozofii naszego Banku. Dlatego jesteśmy sponsorem strategicznym XXIII Łódzkich Spotkań Baletowych.

 Bank Pekao

sponsor strategiczny

sponsorzy

współpraca

patroni medialni

taniecPOLSKA(pl)
www.polskitalia.it

sezon 2014/2015

redakcja, projekt, skład i przygotowanie DTP
Iwona Marchewka

projekt plakatu
Iwona Marchewka

zdjęcie do plakatu
Alexander Yakovlev/Photogenica

tłumaczenia
Krystyna Filip, Aleksandra Kula,
Anna Niwicka, Igor Trochanowski

korekta
Katarzyna Jasińska, Anna Dobroń,
Waldemar Sutryk

wydawca
Teatr Wielki w Łodzi
pl. Dąbrowskiego, 90-249 Łódź
www.operalodz.com

kasa biletowa
od poniedziałku do soboty: 12.00–19.00
niedziele i święta (w dniu przedstawień): 15.00–19.00
telefon: 42 633 77 77

BIURO OBSŁUGI WIDZÓW
od poniedziałku do piątku:
8.00–16.00 tel: 42 633 31 86
e-mail: widz@teatr-wielki.lodz.pl

Bilety do kupienia on-line na stronie:
www.operalodz.com lub www.bilety24.pl

oddano do druku: 20.04.2015

XXIII Łódzkie
Spotkania Baletowe
dofinansowano ze środków
Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Instytucja kultury
Samorządu
Województwa Łódzkiego

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million (1990-2000).

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people in the workplace. The Department of Health (1999) has published a report on 'Ageing and the Workplace' which sets out the need to address the needs of older people in the workplace. The report states that 'the number of older people in the workforce is increasing and it is important that employers are aware of the needs of older people in the workplace'.

The report also states that 'older people in the workplace are often overlooked and their needs are often ignored. It is important that employers are aware of the needs of older people in the workplace and that they take steps to address these needs. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

The report also states that 'older people in the workplace are often faced with age discrimination and it is important that employers are aware of this and take steps to address it. This includes providing training and development opportunities, flexible working arrangements, and a supportive work environment'.

www.operalodz.com